

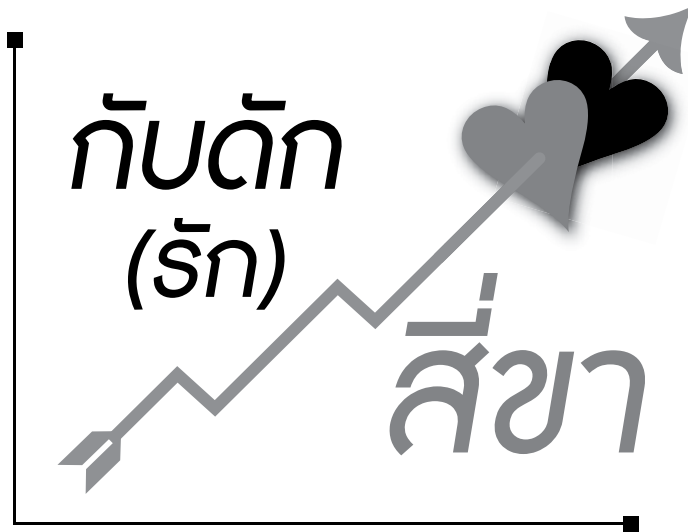
ซีรีส์
ยอดรักนักขาย

กับดัก
(รัก)

สี่ขา

หีสบรรณ

หัตถ์บรรณ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ฝืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม (พี) คั า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๐๘

กับดัก (รัก) สีชา

ผู้เขียน : ทัสปรรณ

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1628-0

ราคา ๒๕๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : พัทรี แต่แดงเพชร อุมภาพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ธนุตรา ทิพกนก

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์ นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พื ม
กร:ดาชกนอบสายตากรีนรั๊ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

กัปดัก (รัก) ลีซ่า เป็นหนึ่งในนิยายชุด 'ยอดรักนักชาย' ซึ่งทำให้
หัตถ์บรรณได้กลับมาพบกับผู้อ่านอีกครั้ง เมื่อได้รับโจทย์มาให้นำเสนอเรื่องราว
ของอาชีพนักชาย ดิจันซึ่งถนัดซื้ออะซะมากกว่า จึงค่อนข้างคิดหนักว่าจะขาย
อะไร พอมองไปรอบตัวจึงสะดุดใจกับอาหารสัตว์คะ ไหนๆ ก็คลุกคลีกับ
แวดวงสัตว์มาหลายปี อาหารและเครื่องมือเครื่องใช้ที่เกี่ยวกับสัตว์ก็ได้
ผ่านตาหรือหยิบจับมาแล้วเกือบทุกชนิด เข้าออกร้านขายอาหารสัตว์ โรง
พยาบาลสัตว์ก็ออกจะบ่อย คิดว่าหยิบเรื่องข้างตัวขึ้นมาเขียน น่าจะกระตุ้น
ให้เกิดความอยากคิดอยากเขียนมากกว่าสินค้านิตอื่น ๆ

เมื่อรู้ว่าจะเขียนอะไร ปัญหากลับมาตกอยู่ที่ทำอย่างไรถึงจะให้เรื่อง
เกี่ยวกับสัตว์น่าอ่าน สนุกสนาน และผสมผสานกับการขายได้อย่างกลมกลืน
เพราะในขณะที่ดิจันกำลังเขียนนิยายเรื่องนี้อยู่นั้น มีเหตุการณ์ที่สัตว์ถูก
ทรมานเข้ามามากครั้ง ซึ่งล้วนแต่เป็นน้ำมือของมนุษย์ สัตว์โลก
ที่เห็นแก่ตัวมากที่สุดในโลก แต่การจะอ้างอิงเหตุการณ์จริงเหล่านั้น ดิจัน
คิดว่าแทนที่นิยายชุดนี้จะเป็แนวโรแมนติคคอเมดี้ตามโจทย์ที่ตั้งไว้

จะกลายเป็นดรามาน้ำตาคลอบีบคั้นหัวใจสะท้อนอารมณ์ซะมากกว่า ดังนั้นดิฉันจึงเก็บอารมณ์ส่วนนั้นไว้กับตัวเอง แล้วยกกรณีของคนที่เลี้ยงสัตว์เพื่อผลประโยชน์ของตนมากกว่าจะเป็นเพราะความเมตตาสงสารที่อยู่ในกมลสันดาน แล้วนำมาคลุกเคล้าให้เข้ากับอาชีพนักขาย ผ่านตัวละครที่ซื่อสมคิด เซลล์หนุ่มหมดไฟที่มีอดีตฝังใจกับเจ้าสี่ขา เรื่องราวจะเป็นอย่างไร ขอให้ผู้อ่านได้โปรดติดตามในเล่มค่ะ รับรองว่าไม่ดราม่าอย่างที่เกริ่นไว้ข้างต้นแน่นอนค่ะ

ดิฉันต้องขอขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ที่ได้ให้โอกาสได้ร่วมงานในนิยายชุดนี้ ขอขอบคุณ บก. แหม่มที่คอยติติงให้ข้อคิดต่างๆ เพื่อให้เนื้อหาในเรื่องกลมกล่อม ขอขอบคุณเพื่อนร่วมนิยายชุดนี้ เซอริน (อิสยาห์) วิวาปองวุฒิ ที่มอบมิตรภาพ เสียงหัวเราะ และข้อเสนอแนะต่างๆ ทำให้การเขียนนิยายชุดมีความสอดคล้องกันค่ะ

และที่จะขาดไม่ได้คือผู้อ่านค่ะ หลังจากที่อ่าน *กัปดัก (รัก) สี่ขา* จบแล้ว ท่านใดเกิดมีความเมตตาสงสารเอ็นดูหมาแมวหรือสัตว์อื่นๆ ขึ้นมาบ้าง ถือว่าผู้เขียนได้ประสบความสำเร็จในการเขียนนิยายเรื่องนี้แล้วค่ะ

หากมีข้อผิดพลาดประการใดในนิยายเรื่องนี้ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาเนื้อหา อรรถรสในการอ่าน ผู้เขียนขออ้อมรับไว้แต่ผู้เดียวค่ะ

ด้วยรักและปรารถนาดี

หัสบรรณ

๑

งานอบรมนักขายประจำปีของกลุ่มบริษัทในเครือสหสารพัตร กลายเป็นแหล่งชุมนุมของนักขายจากทั่วสารทิศ ในงานนอกจากจะเชิญ นักพูดชื่อดังมาให้ความรู้วิธีการพูดโน้มน้าวใจแบบมืออาชีพแล้ว ยังมีตาราง ยอดนิยมจากละครเย็นสุดฮิต และนักร้องจากการประกวดเรียลิตี ที่มีผู้ชม พูดถึงมากที่สุดในรอบปีมาให้ความบันเทิงด้วย

นอกจากปีนี้จะมีการเปิดตัวสินค้าใหม่ที่แตกยอดจากกลุ่มสินค้า อุปโภคบริโภคเหมือนทุกปีแล้ว ยังมีการมอบรางวัลนักขายดีเด่นแห่งปี แต่ นี่ทำให้เหตุผลที่นักขายส่วนใหญ่ตอบทำเข้างานกันอย่างพร้อมเพรียงไม่ เพราะสิ่งที่ทุกคนเฝ้ารอคือไฮไลต์ของงาน นั่นคือการแข่งขัน ‘ซูเปอร์เซลล์ แห่งศตวรรษ’

ซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ คือการแข่งขันสุดยอดนักขาย เป็นกลยุทธ์ทางการตลาดอย่างหนึ่ง ที่กระตุ้นเชื้อไฟในการทำงาน เพื่อเพิ่มยอดขายอย่างต่อเนื่อง และคินซีพีให้สินค้าที่มียอดตกต่ำมากที่สุดสี่ประเภท ที่ได้ดีสุดคือ นอกจากผู้ได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมแข่งขันจะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นระหว่าง

แข่งขัน ๒๐ เบอร์เซนต์ เพื่อเป็นกำลังใจในการปฏิบัติภารกิจสุดโหดแล้ว ผู้ที่ได้รับตำแหน่งซูเปอร์เซลล์ฯ จะได้รับรางวัลเงินสดหนึ่งล้านบาท รถยนต์หนึ่งคัน และเงินเดือนที่เพิ่มขึ้นอีกสองเท่า!

แล้วใครล่ะจะไม่อยากเข้าร่วมการแข่งขัน...

“กูนี่แหละ”

กระทาชายนายหนึ่งนั่งเอกเขนกบนโซฟาหน้าห้องจัดงาน ซึ่งแบ่งไว้สำหรับลงทะเบียนผู้เข้าร่วมงาน และมุมอาหารว่างที่มีไม้อั่น คนส่วนใหญ่เริ่มทยอยเข้าไปภายในห้อง เพื่อจับจองที่นั่งสำหรับชื่นชมศิลปินคนโปรด มีเพียงส่วนน้อยที่ยืนจิบเครื่องดื่มเคล้าการอ้อวดกันทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว

ท่ามกลางกลิ่นอายของความตื่นเต้นที่ปกคลุมแทบทุกตารางนิ้วของพื้นที่จัดงาน คงมีเพียง สมคิด เท่านั้นที่กระมังที่แสดงออกอย่างเมื่อหน้า

“โธ่ เฮีย...เงินเดือนสองเท่ากับเงินรางวัลเป็นล้าน ใครจะไม่อยากได้”

กัจจร นักขายที่ยังถือว่าใหม่ในวงการ แต่เรื่องประจบสอพลอถือว่าอยู่ในระดับชำนาญการ หลายครั้งที่อารมณ์ของเขาสะดุดราวกับศูนย์หน้าดาวรุ่งที่กำลังเจือแจ่มเต็มที่เพื่อทำประตู แต่จู่ๆ ก็ถูกใครไม่รู้วิ่งมาเตะตัดขา ล้มไม่เป็นท่า

แต่นี่ไม่ใช่ครั้งแรก...ถือว่าเขาโชคไม่ดีที่เลือกสอพลอผิดคน ใครจะเชื่อว่านักขายผู้เป็นตำนานคนนี้จะมิดีก็แค่หน้าตา แต่สมองกลวง และขาดความทะเยอทะยานจนหน้าตกใจ

“ใครบอกกูไม่อยากได้”

“ก็เฮียเพิ่งพูดหยกๆ”

“กูอยากได้เงิน แต่ไม่อยากแข่ง”

นั่นแหละ! แล้วรอให้เงินหล่นใส่กระเป๋ามันไม่มากไปหรือไอ้เฮีย! กัจจรนึกดูแคลนในใจ คนอะไรงานการไม่ทำ รอแต่จะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากลูกทีมอย่างพวกเขา นี่ถ้าขอย้ายทีมแบบไอ้หน่องได้ เขาคงไม่มานั่งหาเห็น

หมัดบนตัวชี้เกี้ยวอย่างนี้หอรอก

“แล้วทำไมเสียมันั่งอยู่ในออฟฟิศล่ะ ออกมาให้เหนื่อยเปล่าๆ” คนพูดตั้งใจเหน็บ แต่คนฟังหาได้สะดุ้งสะเทือนไม่ กลับบิดชี้เกี้ยว ขยับนั่งตัวตรงก่อนจะยื่นถ้วยกาแฟให้ แล้วพยักพยเปิดไปทางโตะวางเครื่องดื่มและอาหารว่าง

กำจรรหิบแก้วไปเติมกาแฟให้อย่างเสียไม่ได้ แล้วกลับมานั่งร่วมวงกับนักขายระดับตำนานอย่างเดิม เพราะตอนเขาเตรียมเหยาะเกลือที่วางใกล้ครีมและน้ำตาลลงในแก้วกาแฟ พลันได้ยินเสียงคนที่มาตักอาหารว่างกระชิบกระชาบถึงชายที่เขาเพิ่งผละมา

นักขายสาวสวยดีกรีนักเรียนนอกอย่างลิลดา ยังเสียเวลาขายตาไปทางหมอนั้น ไม่ต้องสงสัยว่าจะอะไรทำให้เขาตัดสินใจในวินาทีสุดท้ายที่จะวางมือจากกระปุกเกลือ แล้วรีบกลับมาหานักขายรุ่นพี่ ก่อนที่นักขายคนสวยจะเดินผ่านไป

“กูจะบอกให้...” สมคิดรับถ้วยกาแฟมาถือไว้ พลังมองลูกทิมที่นั่งตัวตรงแล้ววางท่าทรงภูมิแบบมาดหนุ่มนักธุรกิจที่กำลังพูดถึงเงินลงทุนพันล้าน พอเห็นสาวสวยเดินผ่านไปสมคิดจึงเข้าใจ

“ถ้ามีงไม่ไปปลุกกูที่โตะ แล้วลากูมาถึงโรงแรมนี้ เงินเท่าไรกูก็ไม่สน”

“พูดอย่างนี้เพราะเสียคิดว่ายังไงตัวเองก็ไม่ได้รับคัดเลือกใช่ใหม่มละ” กำจรรเลิกวางมาด หัวใจของเขาแทบปลิวตามสาวสวยที่เพิ่งเดินเข้าไปในห้อง

“นิทานหลอกเด็ก มันก็แค่กลกิ๊วกก็อก เพื่อกระตุ้นยอดขายเท่านั้นแหละ กูอยู่มานาน เห็นมาเยอะแล้ว ดีไม่ดีเขาก็มีคนที่เหมาะสมตาไว้แล้วเส้นสายมันเยอะ” คนอยู่มานานใช้กาแฟแก้วค้อแล้วบ้วนน้ำ นี่ก็อีกเรื่องที่บริษัทไม่เคยปรับปรุง กาแฟรสชาติเหมือนน้ำล้างปูน ไหนๆ ก็ลงทุนใช้โรงแรมใหญ่เป็นสถานที่จัดงานแล้ว น่าจะเพิ่มเงินอีกสักหน่อยเพื่ออัปเกรดคุณภาพกาแฟ

“อคติหรือเปล่า ผมเชื่อใจผู้บริหารนะ เขาอยากให้เราพนักงานทุกคนมีโอกาสนำเสนอไอเดียกัน ถึงได้มีขั้นตอนการคัดเลือกเยอะแยะ เมื่อก่อนผมเดินผ่านหน้าห้องผู้จัดการใหญ่ ท่านยังจำชื่อผมได้เลย” คำจรรยาบรรณที่ลึ้มปริ่มที่ขนาดผู้จัดการใหญ่ยังบอกว่าถ้าเขาต้องการคำปรึกษาให้มาพบท่านได้ตลอดเวลา

เอ๊ะ...หรือจะรายงานพฤติกรรมของนายสมคิดดี แก้อื่นักชายในตำนานจะได้ว่าง เปิดโอกาสให้ผู้ที่นั่งเลียขาแก้อื่นักชายได้มีโอกาสปีนขึ้นไปนั่งบ้าง

สมคิดเห็นท่าทางกระหึ่มขี้มย่องของลูกน้อง ก็เปรยขึ้น

“อยากไปทำงานกับทางโน้นใหม่ล่ะ กูจะบอกให้”

“เฮ้ย! ผมอยู่กับเสี้ยก๊สบายดี จะดิ้นรนไปทำไม” ขึ้นไปตอนนี้ ก็อดแฉพฤติกรรมนักชายในตำนานนะสิ คำจรรยาบรรณการเลียขาแก้อื่นักชายไว้คร่าวๆ ก่อนจะเบี่ยงเบนประเด็น ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกกลัวว่าหัวหน้าเขามักจะรู้ทันเขาตลอดเวลา

สงสัยคงจะหมกมุ่นเรื่องเปลี่ยนหัวหน้าใหม่มากไปหน่อยละมัง คำจรรยาบรรณหายใจเข้าลึกๆ

“กูชอบนะ ทักษะคติในการทำงานเราตรงกัน” สมคิดเอื้อมมือไปตบบ่าหนุ่มรุ่นน้อง ฝ่ายนั้นยิ้มรับหน้าเฉยๆ หอบกระเป่าเอกสารพะรุงพะรัง ทั้งยังหนีบแท็บเล็ตไว้ด้วยแขนขวาย ขณะที่นักชายในตำนานแค่ลูกลิ้นยื่นบิตขี้เกียจหนึ่งรอบแล้วซุกมือทั้งสองข้างไว้ในกระเป่ากางเกง ก่อนจะเดินไปเข้าห้องประชุม ซึ่งบริเวณหน้าโต๊ะลงทะเบียนตอนนี้มีแค่เจ้าหน้าที่เท่านั้น

“ขอให้โชคดีนะคะ” เจ้าหน้าที่ที่สาวหน้าตาจิ้มลิ้มยิ้มให้สองหนุ่ม ก่อนที่คนร่างท้วมซึ่งเดินตามหลังหนุ่มหล่อจะยิ้มให้เธอจนตาหยี เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เมื่อได้ยินเสียงจากในห้องลอดออกมาจากใต้ประตูไม้สองบานใหญ่ที่แง้มออกโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งรั้งตำแหน่งเปิดปิดประตู

กิริยาของเจ้าหน้าที่คนนั้นเร่งผู้เข้าร่วมงานสองคนสุดท้ายโดยปริยาย สมคิดยิ้มให้เจ้าหน้าที่เปิดปิดประตูนิดเดียว ส่วนคนที่เดินถือกระเป๋าเอกสาร เสียบบลูทูทที่หูข้างหนึ่ง และไต่วงแขนยังหนีบแท็บเล็ตนั้นยึดดอกแล้วขีดคางขึ้น ใช้สายตามองเจ้าหน้าที่คนนั้นแล้วเดินผ่านไปราวกับว่าตนเป็นเจ้าของมุลนาย

เป็นอย่างที่คิดไว้ ภายในห้องประชุมที่มีลักษณะเหมือนโรงละครหรือโรงหนัง ที่นั่งด้านหน้าถูกจับจองแน่นชนิด เหลือแต่ที่นั่งข้างบนสุด ส่วนตรงกลางว่างเป็นหย่อมๆ เหมือนผมบนคิระชะชายวัยทอง กำจรวาดตามอง ลักพักก็เห็นเป้าหมาย กำลังจะหันไปบอกหัวหน้า ทว่าอีกฝ่ายเดินไปนั่งแปะอยู่ตรงที่ว่างติดกับทางเดินตรงกลางแล้ว ด้วยความเป็นลูกน้องที่ดี กำจรวงจึงสละโอกาสที่จะได้นั่งกับนักชายสาวสวย พาร่างท้วมใหญ่เข้าไปในแถวที่หัวหน้าซึ่งกำลังตกเป็นเป้าสายตาของสาว ๆ นั่งอยู่ แต่กำจรงไม่ได้นั่งติดกับหัวหน้าของตน เพราะมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว

ถึงจะพลาดโอกาสที่จะพลอยฟ้าพลอยฝนได้รับความสนใจ แต่นัยน์ตาเล็กก็เป็นประกายเมื่อรู้ว่าคนที่นั่งแถวหน้าตนเป็นใคร

ปุณรดากับเตนนา สองสาวดาวเด่นแห่งวงการชาย ปุณรดานั้นเป็นถึงสุดยอดนักชายเมื่อปีที่แล้ว ด้วยความสวยบวกความฉลาด ใครๆ จึงพากันเรียกเธอว่า ซูเปอร์เซลส์เกิร์ล แม้มีบางคนค่อนข้างว่าเป็นเจ้าแม่เล่ห์กลก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่หรือที่นักชายอย่างเขาไฟฝัน หากต้องการเป็นหนึ่งในวงการนี้ก็ต้องไม่เห็นแก่หน้าใครไม่ว่าเพื่อนหรือเจ้านาย แบบนี้แหละถึงจะพาเขาไปถึงจุดสุดยอด!

...ของการเป็นนักชาย

ส่วนอีกนางชื่อเตนนา หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม แต่งแต่้มเครื่องสำอาง แต่พอดี จึงดูสวยอ่อนกว่าวัย เข้ากับกิริยาที่นุ่มนวลเจือความมาดมั่นอย่างลงตัว จนนักชายหนุ่มๆ พากันจ้องหล่อนตาเป็นมัน ส่วนนี้มีมือการชายถือว่า

จัดจ้านเทียบเคียงปุลนรดา ใครที่กำลังมองหาสาวเก่งสวยหวานไว้เป็นคู่ใจ
เด่นนภาถือว่าเป็นสาวในฝันอันดับหนึ่งของหนุ่มๆ เลยก็ว่าได้

ยิ่งถ้ารวมกับสีลดา สาวนักขายดีกรีนักเรียนนอกที่เขาหมายตาด้วย
แล้ว พวกหล่อนจะกลายเป็นดรุณีหยกแห่งวงการนักขายเลยก็เดียว นี่ถ้า
เขาได้อยู่ในวงล้อมของสามดรุณีหยก เขาคงเหมือนได้ขึ้นสวรรค์

และแน่นอนไม่มีใครที่เหมาะสมไปกว่านายกำจรคนนี้อีกแล้ว

“เอิ๊ก...” เสียงเรอที่ตั้งมาจากคนที่นั่งอยู่ต้นแถวดับฝันรักนักขายของ
กำจรเสียดสี เขาออกอาการหงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด ที่นักขายในตำนาน
คอยขัดเขาอยู่เรื่อย กระนั้นคนที่นั่งแถวหน้ายังพูดถึงฝายนั่นไม่หยุด แม้
กระทั่งตอนที่หมอนั่งกำลังนั่งหลับอ้าปากอยู่

กำจรคิดอย่างหงุดหงิด ถลึงตาเล็กๆ ใส่คนที่นั่งหัวแถว จนสาวใหญ่
ที่นั่งคั่นกลางส่งสายตาดูๆ ให้นั่นแหละ เขาถึงหดหัวนั่งฟังพนักเหมือนเดิม
ไม่เชื่อว่ายายบ้านนี้เป็นแฟนคลับนายสมคิดอีกคนนะ!

“เหมๆ อย่าเพิ่งตำผมในใจที่ผมพูดมากนะครับ เพราะหลังจากนี้
พวกคุณจะได้พบกับดารานักร้องขวัญใจของพวกเรา...” เสียงปรบมือดัง
กึกก้องพร้อมเสียงโห่ร้องจากคนทั้งห้อง พิธีกรเจ้าประจำยิ้มกว้าง รอจน
เสียงซาแล้วจึงยกไมโครโฟนขึ้นจ่อปากอีกครั้ง

“แต่ก่อนหน้านั้น เราจะมาเข้าสู่พิธีการของงานในค่ำคืนนี้กันก่อน ผม
ใคร่ขอกราบเรียนเชิญคุณสุรินทร์ พัฒนพานิชย์ ประธานบริษัท ขึ้นมาเป็น
เกียรติกล่าวเปิดงานครับ” ลิ้นคำประกาศของพิธีกร งานพิธีการก็เริ่มขึ้นหลัง
จากนั้น แต่น้อยคนนักที่จะตั้งใจฟังคำกล่าวเปิดงานของท่านประธานบริษัท
ถ้าไม่คุยกันก็เปิดโทรศัพท์มือถือเล่นเกมเฟสบุ๊กหรือไลน์ แสงสะท้อนจาก
หน้าจอที่สดใสไบบนหน้าของคนเหล่านั้นเป็นสิ่งยืนยันได้เป็นอย่างดี

ยี่สิบนาทีผ่านไป ประธานเปิดงานเดินลงจากเวที แต่ยังเหลือผู้บริหาร
อีกสามท่าน ที่ทยอยขึ้นกล่าวบนเวทีเช่นกัน เมื่อพิธีการทั้งหมดเสร็จสิ้น
พิธีกรกระแอมเรียกความสนใจของผู้ร่วมงานอีกครั้ง

“ครับ ถึงช่วงสำคัญของงานในคำคืนนี้กันอีกแล้วนะครับ หลังจากมีการปล่อยข่าวถึงโพรเจกต์ใหม่ของบริษัท นั่นก็คือ...” พิธีกรยื่นไมโครโฟนไปทางผู้ร่วมงาน เสียงตอบรับแข็งเซ่แต่จับใจความไม่ได้ เขาจึงดึงไมโครโฟนกลับมาจ่อปากตัวเองพร้อมรอยยิ้มกว้างรับกับคางเกาหลีของเขา ให้สมกับคำตัวที่พุ่งขึ้นเป็นสองเท่า

“ใช่แล้วครับ ถึงเวลาที่ทุกท่านลอยคอ เอ๊ย รอคอย วินาทีต่อจากนี้ไปขอเชิญทุกท่านเข้าสู่ช่วงสำคัญของงานในคำคืนนี้...ซึ่งก็คือสุดยอดการแข่งขันซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ!” ลี้นเสียงพิธีกรหนุ่มคางยื่น เสียงพลุกระดากก็ดังขึ้นจากทุกทิศทางบนเวที กระดากสีแผ่นเล็กกระจิดปลิวว่อน มีสายรุ้งโปรยปราย พร้อมเสียงดนตรีที่ทำให้หัวใจทุกดวงในงานเต้นเร็วกว่าเดิม

เสียงปรบมือและให้ร้องดังปานฟ้าผ่า และยาวนานเหมือนไม่มีท่าที่จะหยุด จนกระทั่งมีคนเข็นบางสิ่งออกมากลางเวทีเสียงถึงได้ซาลง และเจ้าสิ่งนั้นคือ...

“ใช่แล้ว วงล้อจับสลาก นี่เรายืมจากกองสลากฯ มาเลยนะครับ ฮ่าๆ” พิธีกรคนดังหัวเราะลั่น ท่ามกลางเสียงตื่นเต้นแข็งเซ่ข้างล่าง

“อ้อ ไม่ใช่ครับ ท่านผู้บริหารแอบกระซิบว่าสั่งทำมาเพื่องานนี้โดยเฉพาะ เพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์ยุติธรรมไร้ข้อกังขาครับ และถึงเวลาแล้วที่เราจะได้ประกาศรายชื่อผู้เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสี่คน...”

กำจรมองบนเวทีด้วยความตื่นเต้น ไม่วายหันไปมองหัวหน้าของตน ปรากฏว่าฝ่ายนั้นยังนอนหลับอ้าปาก ไม่รู้สีกรู้สาอะไร แม้กระดากสีแผ่นเล็กๆ สองใบจะกระเพื่อมตามลมที่พัดออกจากจมูก และอีกแผ่นหนึ่งคาวอยู่ระหว่างฟันกับริมฝีปากกลาง เขาเบะปากส่ายหน้าสุมเพช แต่สาวใหญ่ที่นั่งคั่นกลางนี้กว่าเขาทำใส่ จึงถลึงตาใส่เขาอย่างเอาเป็นเอาตาย กำจรถอดขึ้นนิ้วไปที่คนนั่งหัวแถว แต่ดูเหมือนเจ้าหล่อนจะไม่เชื่อ

“เออะครับ คนแรกของเราก็คือ...”

กำจรรยาใจพีตพาด ลูกขึ้นปรบมือรัวๆ แสงไฟสาดไปยังผู้หญิงที่นั่ง
แถวหน้า เธอก็คิดลั่นพร้อมกระโดดลุกขึ้นยืน และเดินออกไปอย่างสง่างาม
แน่ละ นั่นมันคุณหญิง สาวน้อยร้อยเล่ห์ของเขา...

เมื่อเสียงปรบมือเงียบลง เสียงวิพากษ์วิจารณ์ก็ดังขึ้นตามมา เหมือน
เสียงหรีดหึ่งร้องระงมก่อนฝนตก กำจرتิ้งตัวลงบนเก้าอี้ตอนได้ยินเสียง
ด่าแว่วเข้าหู เขาจับจ้องไปยังคนที่เพิ่งก้าวไปปรากฏตัวบนเวที แสงไฟสาด
หญิงสาวจนเหมือนเจ้าหล่อนเปล่งแสงได้เอง

ขอให้เป็นเขาๆ...กำจรรยกมือท่อมศีรษะ สลับกับกำหมัดแน่นหาบลง
บนหัวใจ สูดลมหายใจเข้าปอด พึมพำไม่เป็นภาษาคน

เขาลืมตาอีกทีเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องจากผู้เข้าร่วมการแข่งขันอีกคน
ที่เพิ่งลุกออกจากที่นั่ง เขาชำเลื่องไปยังเก้าอี้ริมสุด ลูกพี่ของเขาแยงอ้าปาก
เหมือนเดิม คราวนี้กระดาศีเพิ่มขึ้นอีกแผ่น และสาวใหญ่ก็ถลึงตาใส่เขา
อีกรอบ แต่ครั้งนี้มาพร้อมกับการขยับปากเป็นรูปร่างบางอย่าง ที่ทำให้ชาย
ตัวใหญ่อย่างเขาไม่กล้าต่อแยะ

กำจรรีบหันกลับมาพิงพนักอีกข้างหนึ่ง ยายป้าท่าจะเล่นกฤษะแล้ว...
เขาคิดในใจ

เขากลับไปให้ความสนใจบนเวทีต่อ สองสาวกำลังจับมือกันประหนึ่ง
เป็นสองคนสุดท้ายบนเวทีประกวดนางงาม ถ้าเป็นไปตามโผจากทุกแผนก
และทุกบริษัทในเครือ ลีลดาน่าจะเป็นหนึ่งในสี่ไม่มีผิดเพี้ยน ส่วนอีกคนนั้น
ก็คือ...

คราวนี้กำจรรู้ช้ำตาชำเลื่องคนที่นั่งริมสุด ฝ่ายนั้นกำลังภายในแกร่ง
กล้าขนาดพ่นกระดาศีออกจากปากได้โดยที่ยังไม่ลืมตา เสียงหัวเราะคิกคัก
ไม่ได้ดังมาจากเวที ไม่ได้มาจากพิธีกรที่กำลังเมาน้ำลาย หรือสองสาวที่แสดง
ลีหน้ากึ่งหัวเราะกึ่งร้องไห้แถมแอบเบ้หน้าใส่กัน แต่เสียงหัวเราะเบาๆ ดังมา
จากผู้หญิงสองหรือสามคนที่นั่งอยู่อีกฝั่งของทางเดิน ซึ่งเป็นแถวเดียวกับ
พวกเขา บางคนอาจค่อนข้างว่าเขารู้ได้อย่างไรว่าเป็นเสียงพวกหล่อน จะ

บอกให้หายโง่ก็ได้ เขามักจะหุติมากหากเป็นเรื่องเกี่ยวกับสุดยอดนักขาย
คนที่กำลังนั่งอำปากน้ำลายจะไหลอยู่นั้น

เสียงตื่นเต้นดังขึ้นอีกครั้ง กำจรเคลื่อนสายตากลับไปยังเวที กลิ่น
หายใจฟุ้ง

“คุณสมคิด สำราญมาก”

เสียงกรี๊ดร้องดังรอบตัวคล้ายบรรยากาศคอนเสิร์ตนักร้องเกาหลี
กำจรหายใจหอบกระชั้น โรคผิวดวงซ้ำซ้อนก่อให้เกิดโรคใหม่ที่มีเชื้อริษยา
เป็นพาหะ เขาหันกลับไปมองสุดปลายแถวด้วยความเคียดแค้น

ถ้ามันตาย...เขาคิด

มันต้องตาย...เขาขยับตัว

ฆ่ามัน! กำจรรู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อตัวเองลุกขึ้นยืน สายตาทุกคู่กำลัง
จับจ้องเขา แสงสปอตไลท์สาดเข้าที่หน้า จังหวะนั้นเองเขารู้สึกว่าตัวเองเป็น
บุคคลสำคัญ การเป็นคนมีชื่อเสียงมันให้ความรู้สึกลักษณะนี้เอง เขาหมุนตัว
สามร้อยหกสิบองศาเพื่อจะอวดลีลาใหญ่โตของตน แน่ละ เขารู้ว่าควรทำตัว
อย่างไร ถึงเวลาแล้วที่เขาต้องเดินออกไป เดินขึ้นไปสู่ความยิ่งใหญ่!

ขณะที่กำลังเดินผ่านสาวใหญ่ เขารู้สึกเหมือนสะดุดเข้ากับไบบาง
อย่าง จับพลันตัวก็พุ่งไปข้างหน้าเหมือนนักกีฬาว่ายน้ำได้ยินเสียงสัญญาณ
เริ่มการแข่งขัน ทว่าพื้นข้างล่างที่รองรับเขาอยู่หาได้แตกกระจาย เปียกชุ่ม
และทะลุทะลวงได้ไม่ สิ่งที่ตัวเขาสัมผัสได้ขณะนี้คือความแข็งตันของ
ทางเดินตรงกลาง ความเจ็บปวดและบางที่อาจจะมီးไบบางอย่างแตกหัก
อยู่ในช่องปากที่เปียกชุ่มของเขา

กำจรจุกจนลุกไม่ขึ้น สปอตไลท์ยังคงตามเขามาถึงตอนนี้ เขายัง
สำคัญอยู่ กระทั่งเสียงลำตัวกระแทกพื้นของเขาปลุกใครอีกคนให้ตื่นจาก
การหลับไหล

“นั่นไงครับคุณสมคิด เขาอยู่นั้น!” พิธีกรร้องเสียงหลง แสงไฟค่อยๆ
เลื่อนจากคนที่นอนจุกอยู่บนพื้น ใกล้เคียงๆ กันนั่นเอง สมคิดลุกขึ้นยืนอย่าง

จ้งเงีย ใช้หลังมือป้ายมูมปากเช็ดน้ำลายที่ไหลย่อยออกมา แล้วใช้มืออีกข้างหนึ่งป้องหน้าจากแสงไฟ ระหว่างเบือนหน้าหนี เขาเห็นเงาใหญ่โตของอะไรบางอย่างอยู่บนทางเดิน เฟงอยู่ครู่หนึ่งจึงรู้ว่าเป็นลูกน้องของเขา

สมคิดร้องถามออกไปทั้งที่ยังคิดว่าตัวเองยังอยู่ในฝัน

“อ้าวไอ้จระ ยังไม่ตื่นอีกหรือวะ...”

๒

สมคิดวางขาบนพื้นถนนได้สำเร็จ และโง่งงนอนอยู่หน้าอาคารสี่ขา
ทันสมัยหลังนั้น แม้ว่ามอเตอร์ไซค์รับจ้างที่เขาซ้อนมาจะมอบวันสี่ขาไว้
ให้ดูต่างหน้าหลายนาทีเดียวก็ตาม เขาไม่แน่ใจว่าเพราะอาการเมาค้างหรือ
เพราะสะเก็ดริงแฉจากศิระคนขับที่ปลิวมาปะทะใบหน้าราวกับละอองหิมะ
ที่ทำให้อวัยวะภายในของเขาทำงานดูเครื่องซักผ้าที่เข้าสู่โหมดปั่นแห้ง

ตอนนี้เขารู้สึกมีแรง คลื่นเหียนจนสมองเบลอๆ เริ่มคิดฟุ้งซ่านว่า
โลกกำลังหมุนรอบตัวเขา

ทุกอย่างดูปราณีตแต่ภาพบนพื้นยังคงกลายเป็นสีส้มประหลาดๆ
ทั้งเขียวอมแดง ม่วงแซมเหลือง ไท่นจะลายจุด ลูกไม้ และอีกสารพัดสีสัน
ขณะที่เขากำลังเดินสวนกับผู้หญิงกลุ่มใหญ่ที่กำลังก้าวข้ามแอ่งน้ำเจิ่งนอง
บนพื้นหินแกรนิตหน้าทางเข้าอาคาร

“ท่าทางฉลองหนักละสิ” ชายคุ่นตาคนหนึ่งที่เขาจำชื่อไม่ได้เอ่ยทัก
ระหว่างทางเดินไปที่ลิฟต์ สมคิดกะพริบตาที่แทบลืมไม่ขึ้นตอบรับการมี
ตัวตนของฝ่ายนั้น เช่นเดียวกับสองสาวที่เพิ่งเดินออกจากลิฟต์ พวกหล่อน

ซังกทำเหมือนถูกสะกดน้ำมันพรายดีดใส่เมื่อเห็นเขาก้าวอย่างไม่มั่นคง
นักไปหา

“ยินดีด้วยนะคะคุณคิด” เสียงหวานเจ๋อยแจ้วโพรยเสน่ห์เร่งปฏิริยา
ขย้อนของเหลวในกระเพาะอาหารที่กำลังทะยานสู่สายลำเลียงคล้ายซูเปอร์-
แมนที่ถูกเรียกตัวไปปฏิบัติภารกิจช่วยเหลือด่วน เขากระแอมเล็กน้อย
ตอบรับตามมารยาท ก่อนจะใช้นิ้วชี้สั้นๆ จิ้มหมายเลขขึ้น

แน่นอน...เขาคดพลาดไปถึงห้าหมายเลข สมมติใช้เวลาส่วนตัวใน
ลิฟต์ฟังผนังเย็นๆ พักสายตาพรา่เลื่อน ด้วยหวังว่าเมื่อลิ้มตาขึ้นมาอีกครั้ง
ความรู้สึกกึ่งตื่นกึ่งฝันนั้นจะหายไป

แต่เสียงสัญญาณลิฟต์ที่ตั้งติดต่อกันสี่ครั้งทำให้ประสาทเสียวหนักกว่า
เก่า มันซังกจะทำตัวน่ารำคาญเหมือนนาฬิกาปลุกบนโต๊ะข้างหัวเตียง ซึ่งล่าสุด
ที่เขาเห็นมันคือหน้าประตูห้องน้ำ

หลังจากคิดจนหัวแทบระเบิดว่าจะจัดการกับเสียงสัญญาณลิฟต์
อย่างไร เขาก็ก้าวออกมายืนอยู่หน้าโถงที่มีทางแยกซ้ายขวา ผนังกระจกติด
ป้ายชื่อแผนก กันสายตาสอดรู้จากภายนอก มันเป็นด่านแรกที่จะช่วยขวาง
ผู้บริหารสักสองหรือสามวินาที เพื่อให้คนข้างในได้เปลี่ยนจากอิริยาบถเอื่อย
เฉื่อยเป็นอาการเอางาน เพื่อให้คนเป็นนายสบายใจ

สมมติผลึกประตูกะจกบานนั้นเข้าไปอย่างไม่ลังเล แม้ร่างกายจะ
เบาโหวงจนแทบจะปลิวไปตามแรงเป่าของเครื่องปรับอากาศ แต่ศีรษะอัน
หนักอึ้งราวกับบรรจุหินทุกชนิดลงไปพุ่งตรงไปยังโต๊ะทำงานที่อยู่สุดมุมห้อง
โดยสัญชาตญาณ และทันทีที่ก้นสัมผัสเก้าอี้ ศีรษะก็ปักลงบนโต๊ะทำงาน
ตัวใหญ่ที่เตียนโล่ง

“อ้าว เฮีย” เสียงทักอย่างประหลาดใจที่มากกว่าเมื่อวานและวันก่อน
หน้านั้นทำให้เจ้าของโต๊ะตัวใหญ่ผงกศีรษะขึ้นมา ปรี๊ดตามอง ก่อนจะซบ
หน้าลงบนโต๊ะอีกครั้ง ปิดตาปิดหูในวงแขนเหมือนไม่อยากจะยินเสียงอะไร
กั จ ร ย็ ม อ ย ่าง ค น ไม่ ค ิด ม าก อ น ที่ จ ริ ง เ ข า ช ิน กั บ ก าร ใ ร ้ ป ฏิ ก ริ ย า ต อบ

สนองต่อคนรอบข้างของชายวัยสามสิบต้นๆ คนนี้แล้ว นอกเหนือจากความ เป็น ‘หัวหน้า’ ที่ทำให้เขาต้องยาเกรงโดยธรรมชาติแล้ว ประสบการณ์ อันยาวนานในวงการขายยังช่วยเสริมบารมีให้ชายผู้นี้กลายเป็นเหมือน ลิงค์ศักดิ์สิทธิ์ที่ควรนับถือ

แต่ลิงค์ศักดิ์สิทธิ์ที่ไร้ซึ่งศรัทธาเช่นนี้จะยังควรค่าแก่การกราบไหว้ออยู่ หรือ...เขายังสงสัย

กำจรมอง ‘ความเสื่อม’ อย่างสบายใจ แล้วหมุนตัวออกจากหน้าโต๊ะ ตัวใหญ่ ก่อนจะกลับมาที่เดิมไม่ก็นาทีหลังจากนั้นพร้อมด้วยกาแฟหอมกรุ่น สมคิดสูดกลิ่นกาแฟเข้าไปเต็มปอด ขยับตัวหันหน้ามาตามกลิ่นทั้งที่ ยังไม่ลืมตา บางส่วนของใบหน้าและศีรษะยังคงแนบสนิทกับโต๊ะ ราวกับ ซาตินี้จะไม่ยอมพราวจากมัน

“ดื่มหน่อยเฮีย ผู้จัดการเรียกเฮียไปพบที่ห้องอีกสิบห้านาที”

สมคิดค่อยๆ ขยับตัวจนกระทั่งนั่งพิงพนักเก้าอี้ได้สำเร็จ ลืมตาขึ้น ซ้ำๆ เผยร่องรอยของจอมยุทธ์ผู้ร่ำสุรามาอย่างหนักหน่วงเมื่อคืน พื้นที่สีขาว ในดวงตาทั้งสองข้างเปลี่ยนเป็นสีเลือดจางๆ ขอบตาล้ำ และมีข้างหนึ่ง ค่อนข้างบวม ถึงกระนั้นใบหน้ายาวรับกับคางเหลี่ยมเล็กๆ นั้นก็ยิ่งทำให้ อีกฝ่ายรู้สึกอิจฉาได้อยู่ดี

“เรียกไปทำไมวะ”

“จะมีอะไร ก็เรื่องเมื่อก่อน”

กำจรมองมือสั้นๆ ที่ยื่นไปจับถ้วยกาแฟ แล้วนึกในใจขอให้มันหนักใส่ เชื้อสีเขียวอ่อนตัวเก่งที่ป่วนหัวใจสาวๆ ในบริษัทมาหลายครั้งหลายครานั้น เสีย สาวๆ จะได้เลิกทรมานใจกันเสียที

แต่ถ้าทรดเป้ากางเกง เขาจะซงกาแฟไปไหว้เจ้าที่ทุกวัน!

“เมื่อก่อนทำไม” พอกาแฟอุ่นชมจัดไหลผ่านหลอดอาหารลงไป สติก็ เริ่มเข้าที่เข้าทาง อย่างน้อยก็เพียงพอที่จะเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยความหวัง แบบแปลกๆ ของเพื่อนร่วมงานด้อยอายุโส ที่ติดตามเขาราวกับหมาตาม

เจ้าของมาร่วมสองปี โดยเฉพาะสายตาคู่หนึ่งที่จับจ้องที่เป้ากางเกงของเขา
สมคิดวางถ้วยกาแฟ เลื่อนเก้าอี้เข้าไปชิดโต๊ะเพื่อซ่อนกล่องดวงใจ
ตาปรือเปล่งรัศมีความหวังของชัดเจน ลูกน้องของเขาจึงเลื่อนสายตาจาก
ที่ต่ำขึ้นมาอย่างเสียดาย ก่อนจะสบตาที่รู้เท่าทันของเขา

ใช้...กูรู๊นะว่ามีมึงคิดอะไรอยู่ แม่สมองจะเต็มไปด้วยความมึนงง แต่
ยังอุตสาหะเคลียร์พื้นที่ให้กับความไม่ไว้วางใจในตัวกัจจร

กัจจรรู้สึกว่ากำลังถูกดวงตาปรือเกือบปิดนั้นมองอย่างจับผิด เขารีบ
หลบสายตา เพราะไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นกำลังสแกนความซื่อสัตย์ของเขาอยู่
หรือไม่ แต่พอจตุรรวมสายตาระทบกรอบอะลูมิเนียมของหน้าต่างด้านหลัง
โต๊ะทำงาน เงาที่จ้องตอบกลับมาเกือบทำเขาสะดุ้ง ไม่ใช่แค่ใบหน้าอูมกับ
เครื่องหน้าไม่สมบูรณ์ หรือร่องรอยจากการกระแทกพื้นเมื่อวานหรือขณะ
ที่ทำให้เขาดูน่ารังเกียจ แต่ความรู้สึกที่แสดงออกทางสายตาเหมือนกับผู้ร้าย
ไม่มีผิดนั้นต่างหาก และความมุ่งร้ายนี้เองอาจมีมากเสียจนทำให้ใครก็ตาม
สงสัยได้

“ก็...การแข่งขันค้นหาสุดยอดนักชายโง่ ไร่ไหน เสียลิ้มแล้วหรือ”

“ข้าจะลิ้มได้ไงในเมื่อมันไม่ได้เกิดขึ้นจริง” สมคิดกระดกกาแฟที่เหลือ
ใส่ปากจนขอบอีกด้านของถ้วยแตะจมูก ท่ามกลางสายตาประหลาดใจบน
สมเพชของชายร่างท้วม

“อย่าอำกันเลย เสียยังโบทมือให้สาว ๆ เสียกริดหลอนผมทั้งคืน”

“แสดงว่าเอ็งฝันเรื่องเดียวกับข้า ไม่ต้องแปลกใจ มนุษย์สามารถฝัน
เหมือนกันได้ถ้าจิตสื่อถึงกัน”

นี่สิที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่า ร้อยวันพันปีไม่เห็น “นักชายในตำนาน”
จะเอ่ยอะไรเป็นเรื่องเป็นราว อย่าว่าแต่มีสาระแบบไอ้สื่อลัมผัสจิตพิศว
เมื่ออีกเลย ประสาทไร้สาระก็แทบไม่มีให้ระคายหู วันๆ เอาแต่นั่งสิ่งโต๊ะ
ตัวนี้ ทำอย่างกับจะมีครีมาแย่งตลอดเวลา ยิ่งพอเหล้าเข้าปากก็กลายเป็น
คนพูดไม่รู้เรื่อง น้อยคนนักจะจับใจความได้ และแน่นอนเขายินดีที่ไม่ได้

รับเกียรตินั้น

“ฟังดูหลอนๆ ยังไงไม่รู้นะ” กำจรรยักไหล คำสัพยอกว่าบัญญัติอ่อนชะงักอยู่แคริมฝีปาก เปลี่ยนเป็นประโยคแบบขอไปที กระนั้นยังใช้สายตาทิ้งสมเพชมองคนที่เขาหมดความนับถือเช่นเดิม

“แต่อาจถึงขั้นผมร่วงหมดหัว ถ้าเสียไม่เข้าไปหาผู้จัดการภายในสิบห้าวันนี้ อ้อ เหลือสิบนาทีแล้ว”

สมคิดเลิกคำนวณมองเพื่อนร่วมงานผู้ด้อยอาวุโสกว่า เขารู้ดีว่ากิริยาแบบนั้นทำให้คนถูกมองไม่พอใจได้ง่ายๆ ดังนั้นแม้เขาจะอยู่ในสภาวะที่เกือบไร้สติ กระทั่งการพูดชื่อบิดรมารดาออกมาในเวลานี้ยิ่งอาจยากพอๆ กับการฉีให้ตรงโถ แต่นั่นกลับไม่เป็นปัญหาสำหรับเขา ที่จะบอกว่าขายร่างท่วมที่ยืนอยู่ตรงหน้าคิดอย่างไรกับเขานอกจากเรื่องเป่ากางเกง

ดวงตาเล็กที่วางอย่างเหมาะสมบนใบหน้าอูมุนั้นกำลังเพ่งมองเขาอย่างปรารถนาดี พอๆ กับงูเห่าจ้องชาวนาเลยทีเดียว ใบหน้าอูมุนั้นมันย่องเข้ากันดีกับบลูทูทที่กำลังเสียบหูไว้ตลอดเวลาดูอุปกรณ์ช่วยฟังของคนหูหนวก ซึ่งกำลังสะท้อนแสงจากไฟบนเพดาน จนเจ้าบลูทูทสีขาวยู้นั้นงาเป็นมันระยับคล้ายสีมุก

สมคิดบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรกับชายที่ยืนคำศีรษะเขาตอนนี้ อาจดีกว่าที่จะแสดงให้เห็นอีกฝ่ายรู้ว่า บางทีชาวนา ก็อยากกินงูเห่าผัดเผ็ดจนน้ำลายสอ

กำจรรบายลมหายใจยืดยาว จงใจให้ฝ่ายที่เพิ่งเดินเซซึ่งออกจากโต๊ะไต่ยีน ทันทีที่ชายที่คิดว่าตัวเองสูงส่งเดินออกไป เขาแผดเสียงแห่งความสะใจในลำคอ มือใหญ่ลากไล่ไต่ตะตัวใหญ่ที่ปราศจากสิ่งของรกตา มองมันด้วยความสมหวัง

อีกไม่กี่อึดใจ เขาจะได้เป็นเจ้าของไต่ตะตัวนี้...

สมคิดไม่ได้เคาะประตูเพราะมันแฉ่งเท่าแมวอ้วนตัวหนึ่งส่ายหางพู่ๆ เดินผ่านได้สบายๆ แสดงถึงการรอคอยใครบางคนของคนที่อยู่ในนั้น พอเขาปรากฏตัวตรงช่องระหว่างวงกบกับบานประตู คนในห้องก็เงยหน้า ผงกศีรษะเล็กน้อยกิริยาเหมือนกำลังก้มมองบางอย่างบนโต๊ะมากกว่าจะเป็นการเชื้อเชิญใครสักคนให้เข้าไป ถึงกระนั้นสมคิดก็แน่ใจว่าตนไม่อาจปฏิเสธการต้อนรับที่แสนจะอบอุ่นจากชายสูงวัยผู้เป็นมิตรได้ สมคิดเดินเข้าไปโดยปล่อยประตูบานนั้นแฉ่งไว้ตามเจตนาธรรมเนียมของเจ้าของห้อง

“นังลิ” ชายสูงวัยเจ้าของหนวดและคิ้วหนาสี่ดอกเลา โคลงศีรษะที่มีผมปกคลุมชนิดนับเส้นได้ ขณะที่ดวงตายังเพ่งมองบางสิ่งตรงหน้า อะไรก็ตามที่ไม่ใช่เขา แต่สมคิดไม่ได้ตั้งใจ ปฏิบัติการของผู้บริหารแทบทุกคนที่มีต่อเขาเหมือนจดหมายลูกโซ่ บทสนทนาในห้องไม่ว่าอะไรก็ตามจะถูกถ่ายทอดสู่ผู้บริหารอย่างน้อยสองคนขึ้นไป และเพิ่มเป็นสองเท่าจนรู้จักกันทั้งบอร์ดบริหาร

แน่นอน มันไม่ได้เป็นไปได้ในทางชื่นชม

“ได้ยืนยันว่าผู้จัดการเรียกผม”

“คุณจะได้ยินกับหูเลยละ ถ้าผมเดินไปตามด้วยตัวเอง แต่โชคคิดที่คุณมาตรงเวลา”

“งั้นผมจะออกไปก่อนดีไหม แล้วอีกสิบนาทีค่อยกลับเข้ามาใหม่ เพื่อว่าคุณจะอยากทำอย่างนั้น...” ที่พูดออกไปทั้งหมดนั้นไม่ได้ผ่านกระบวนการกรองความคิดเลยแม้แต่วรรณยุกต์เดียว สมคิดเลิกคิ้วสูงอย่างที่ชอบทำขณะจ้องมองสีหน้าที่ปราศจากอารมณ์ของผู้จัดการ

“ผมล้อเล่น” สมคิดขยับตัวนั่งในท่าที่บ่งบอกว่าพร้อมสำหรับบทสนทนาแล้ว

“อารมณ์ขันดีนี่ แต่ผมได้ยืนยันอีกอย่าง” ชายสูงวัยมองดวงหน้าอิตโรยที่ไม่ต่างอะไรกับรอยยับบนหมอนของคู่สนทนาด้วยความสนใจ

“ผมเชื่อว่าทุกอย่างเกี่ยวกับผมที่ออกมาจากปากคนอื่นเป็นเรื่องจริง”

“ผมไม่สนใจข่าวซุบซิบหรือกนะ และนั่นไม่ใช่เรื่องที่ผมเรียกคุณมาพบ”

สมคิดพยักหน้าหงิกๆ เฟ่งมองซองสีน้ำตาลใต้มือของผู้จัดการที่เขาจำไม่ได้ว่าชื่ออะไร

“อย่างที่รู้จักัน เรื่องเมื่อวาน...”

“เมื่อวาน?” สมคิดทวนคำเสนาเบา แต่คู่สนทนาของเขาก็ยังทูตได้ยินจนได้

“อย่าเพิ่งขัด ขอให้ผมพูดให้จบก่อน”

“ผมแค่แปลกใจ ไม่ได้มีเจตนา...”

“ถ้าคุณปล่อยให้ผมพูดจนจบ แล้วคุณค่อยตั้งคำถามหลังจากนั้น คุณอาจก้าวตามผู้แข่งขันคนอื่นที่ผมเชื่อว่าพานั้นคงนำหน้าคุณไปแล้วหลายก้าว”

สมคิดอ้าปากเหมือนจะเปล่งเสียงออกมา แต่แล้วก็คิดขึ้นได้ในเศษเสี้ยวนาทีเท่าที่สมองจะอำนวย ความเงียบหลังจบประโยคของอีกฝ่ายไม่ได้หมายความว่า จะเปิดโอกาสให้เขาแสดงความเห็น ตรงกันข้าม มันคือเกมล่องใจ ใครพูดก่อนคนนั้นแพ้ สมคิดหัวเราะในใจจนออกกระเพื่อม

โธ่ลูง...คนอย่างไอ้คิดไม่โง่หรือ

“ถือว่าคุณเข้าใจกติกาของเราแล้ว” ชายสูงวัยพยักหน้าอย่างพอใจ หลังจากเห็นเค้าลางความยุ่งยาก ไม่รู้ว่าบอร์ดบริหารคิดอย่างไรถึงได้ดึงตัวนายคนนี้มีมาร่วมแข่งขัน...

เกมที่เติมพันด้วยความอยุ่รอดของบริษัท!

เขาเห็นความเหมาะสมของผู้แข่งขันอีกสามคน ผู้หญิงมีความอดทนสูง พวกหล่อนสามารถสร้างสีสันให้การแข่งขันไปพร้อมๆ กับการไม่ละเมิดกติกา ต่างจากผู้ชายที่เกิดมาพร้อมกับความเป็นผู้นำ ที่ไม่อาจอยู่ในกฎกติกาได้นาน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนายคนนี้ ประสบการณ์การทำงานเกือบสิบปี

รับประกันความไม่คงเส้นคงวา ที่อาจกล่าวได้ว่านอกกลุ่มนอกทางของเขาได้เป็นอย่างดี สิ่งที่ผู้บริหารกำลังคาดหวังจากผู้ชายที่มีดีแค่หน้าตาคงไม่ใช่ความสำเร็จอย่างแน่นอน

“รายละเอียดทั้งหมดอยู่ในแฟ้มนี้ และนี่คือสัญญาที่ผู้เข้าร่วมแข่งขันทุกคนต้องเซ็น”

“แค่นี้...” ไซ่ ไซ่เรื่องแค่นี้ถึงกับต้องเรียกเขาเข้ามาหา เพื่อให้ชายสูงวัยกว่ามองด้วยสายตาเหยียดหยันเย็นชา โดยเฉพาะคำพูดวางอำนาจที่อาจจะเป็นนิสัย หรืออาจจะเป็นเพราะหน้าที่ กระนั้นชายสูงวัยคนนี้ก็ไม่มีสิทธิ์ดักเตือนเขาเรื่องมารยาทในการพูด

เห็นได้ชัดว่าเขาถูกเรียกตัวมาเพื่อระบายอารมณ์ ทำทางชายสูงวัยเหมือนกำลังได้ตุ๊กตาทายเป็นของขวัญเกษียณ แต่ไม่รู้จักวิธีใช้มัน

“ไซ่ แค่นั้น คุณเซ็นสัญญา แล้วออกไปเริ่มต้นทำภารกิจได้เลย คุณมีเวลาสามเดือน”

“ผมยังไม่ค่อยเข้าใจ” สมคิดพยายามขจัดอาการตื้อๆ ที่เต็นบนขมับมันทำให้เขาไม่มีสมาธิเอาเสียเลย

“ทุกอย่างอยู่ในแฟ้ม คุณแคเซ็นสัญญา แล้วเอาเอกสารพวกนี้ไปทำความเข้าใจ เริ่มปฏิบัติ พอครบสามเดือนมาวัดผลกัน ผมคงช่วยคุณได้เท่านี้”

ผู้จัดการเลื่อนแฟ้มปกหนาพร้อมซองเอกสารสีน้ำตาลที่วางซ้อนกันมาตรงหน้าสมคิด สายตาที่เขาองเหมือนกับกระดาดาบปีกลั่นบรรจุด้วยคำสาปแช่งหรือจดหมายลูกโซ่ที่น่าร้อยฉับ เขาก็กับระบายลมหายใจออกอย่างช้าๆ รวากับม้าแก่ที่ถูกลบลดระวาง ลิ่นมาระที่แบกเต็มหลัง สีหน้าอ่อนคลาย รื้อรอยแห่งวัยดูเหมือนจะตื่นขึ้นดังๆ ได้รับการปรนเปรอจากสารเติมเต็มจำพวกฟิลเลอร์หรือโบทอกซ์

สมคิดอยู่ในอาการมินตื้อ พะอืดพะอมจนอยากโก่งคออาเจียน เขาพยายามบังคับมือไม่ให้สั่นขณะใช้ปลายนิ้วแตะแฟ้มเอกสารตรงหน้า หลังจาก

วัดใจกับชายสูงวัยที่เขาพยายามชักจูงให้ออกมาพักใหญ่

“ผมต้องอ่านก่อน”

“ตามสบาย ผมมีเวลาอีกยี่สิบนาทีก่อนจะถึงเวลานัด” ใบหน้าชายสูงวัยผ่อนคลาย เอนหลังพิงพนักเต็มที่พักพร้อมโยกมันเล่นเบาๆ

“คุณคงไม่ได้ให้เวลาผมอ่านแค่นั้นนะ” สมคิดเลิกหน้าผาก น้ำเสียงตกใจผสมหวาดหวั่น ถ้าให้อ่านป้ายโฆษณาตัวใหญ่ๆ ตอนนี่เขายังไม่รู้ว่าจะอ่านครบทุกตัวอักษรหรือเปล่า นับประสาอะไรกับตัวหนังสือเล็กๆ เบียดเสียด ที่ยิ่งจะทำให้เขาตาลายมากขึ้น

“สัญญาแค่สิบหน้า สามนาทีก็เหลือเฟือ”

“พรงุ่นี้แล้วกัน” สมคิดต่อรอง ของเหลวในช่องท้องกำลังทะยานขึ้นสู่หลอดอาหารอย่างช้าๆ ทำทางมันอยากจะทำออกมาเจออากาศภายนอกเร็วๆ เขาสกดมันด้วยการขยับปากให้น้อยที่สุด แต่ดูเหมือนผู้จัดการจะไม่เข้าใจความรู้สึกของเขา จึงบีบคั้นเขาด้วยสายตา และนิ้วมือที่ขยับรบกวนโต๊ะ คล้ายกับการนับเวลาถอยหลัง

“เหลือสิบห้านาทีแล้ว”

“ใครบ้างที่จะเซ็นโดยไม่อ่าน”

“แล้วทำไมคุณไม่อ่านซะเดี๋ยวนี้ล่ะ คุณมีปัญหาอะไร หรือว่า...” ชายสูงวัยเว้นวรรคให้คนฟังลุ้นจนท้องโหวง มันยิ่งช่วยเค้นของเหลวที่ค้างในกระเพาะอาหารที่เปรี๊ยะเหมือนกบองหนูนให้รีบออกไปเสริมกวงหน้าเร็วๆ

“ผมเกรงว่ามีคนพยายามจะสร้างปัญหาให้ผมมากกว่า”

“จริงหรือ ผมว่าคงไม่มีใครลึนคิดขนาดนั้นหรอก จะว่าไปแล้วรายงานผลประโยชน์ของการหม้อของคุณดูไม่ค่อยดีเท่าไร หม้อรุ่นหลังแทบไม่ออกจากสต็อกเลย”

“มันเพิ่งหมดโปรโมชัน” น้ำที่รู้สึกได้ว่าเปรี้ยวแม้กระทั่งตอนคาวอยู่ตรงคอหอยกำลังไหลย้อนกลับลงไป สมคิดรู้ว่ามันกำลังจะทำเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น มันเหมือนน้ำทะเลที่ลระดับอย่างรวดเร็วก่อนจะเกิดสึนามิ

“ไม่ใช่เพราะหม้อแรงดันสุญญากาศเกาหลีของคุณแข่งหรือเห็นว่ายอดสั่งถล่มหลายจนของเลียนแบบทำไม่ทัน”

“เพราะเขาทุ่มงบรายการชอปปิงทางทีวีมากกว่า เดียวนี้ใครๆ ก็ทำกันทั้งนั้น”

“แต่ผมว่าที่บริษัทเติบโตมาได้ถึงทุกวันนี้เพราะเราสร้างความแตกต่าง”
แน่ละ สิ่งเดียวที่เขาเห็นได้ถึงความแตกต่างของชายสูงวัยกับคนทั่วไปคือทัศนคติที่มีต่อเขา และมันทำให้เขาแทบไม่ยอมมองหน้าที่ทำเหมือนเข้าใจ ทั้งๆ ที่ไม่เคยออกไปผจญกับปัญหาสารพัน แถมยังมีหน้ามาพูดถึงยอดขาย ทำอย่างกับ ‘หม้อ’ คือสิ่งที่มนุษยชาติต้องพกติดตัวไว้ไม่ให้ขาด

“เรามาคุยกันเรื่องหม้อก่อนที่คุณจะเซ็นสัญญาหน่อยก็ได้ ผมหาคนที่จะมาแทนคุณได้แล้ว”

สมคิดต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่เผยอปากโดยไม่จำเป็น อากาการพลุ่งพล่านในช่องท้องทำให้เขารู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ รู้สึกได้ถึงความร้อนตามฝ่ามือและใบหน้า

“เป็นอะไรหรือเปล่า หน้าคุณซีดเหมือน...”

“ใคร?”

“ไก่อัดม”

“อ้อ เป็นความคิดที่แหลมคมมาก แต่ผมเคยใช้เมนูไก่อัดมพักมะนาวดองในการสาธิตหม้อมาแล้วตอนที่นำสินค้าเข้ามาครั้งแรก”

ผู้จัดการจ้องเขาตาโตแบบหนึ่งแล้วก็หัวเราะลั่น

“ผมหมายถึงหน้าคุณต่างหาก”

สมคิดหงุดหงิดเกินกว่าจะพยักหน้าให้แก่อารมณ์ร้ายเกินเหตุของอีกฝ่าย ความรู้สึกพะอืดพะอมกลับมาอีกครั้ง สมองตื้อหนักมากขึ้น เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แต่พอนึกถึงไก่อัดมพักมะนาวดอง ความปั่นป่วนในช่องท้องกลับยิ่งเล่นงานเขาหนักขึ้น

“เงินที่คุณถามผม...ผมคิดว่าคุณรู้คำตอบอยู่แล้ว ไม่มีใครเหมาะสมไปกว่า...” ชายสูงวัยทอดเสียงเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของบุคคลนั้น แต่ก็น้อยกว่าลีลาของพิธีกรเมื่อคืน

“กัจจ”

ได้ผล ตอนนี่เองที่สมองของสมคิดชาวโพลน มีสัันขณะจดปากกาลงในช่องว่างที่ต้องเพ่งอยู่นานกว่าจะรู้ว่าควรเซ็นช่องไหน เขาได้ยินเสียงปากการ่วง เสียงกรีดกระดาษ เสียงประตูเปิดและปิดตามหลังโครมใหญ่ และเสียงสุดท้ายก่อนที่เขาจะมีสติกลับคืนมาอีกครั้ง คือเสียงน้ำที่ม้วนตัวเป็นวงกลมก่อนจะถูกแรงดันมหาศาลผลักให้พุ่งออกไปยังเป้าหมายที่อยู่ต่ำกว่าพื้นที่เขายืนอยู่หลายร้อยเมตร

๓

สมคิดมองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก ใบหน้าซีดเผือด เหงื่อผุดพรายทั้งตามไรผม บนศีรษะ และบางส่วนซึมผ่านเสื้อออกมา เหงื่อแตกพลักเช่นนี้ไม่ใช่เพราะการเผชิญหน้ากับผู้มีอำนาจ ยอดชายหม้อใหญ่ที่ไม่กระตือรือร้น ไก่ต้มพริกมะนาวดอง หรือนายกัจจกรที่จ้องจะเลียขาเก้าอี้ แต่เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่เขาซดไปเต็มคราบเมื่อคืนต่างหาก

เขารองน้ำจากก๊อกแล้วสาดเข้าใบหน้าครึ่งแล้วครึ่งเล่า เหลียวมองที่ประตูเพื่อให้แน่ใจว่าแม่บ้านจะไม่ทันเห็นคาคาว่าใครทำห้องน้ำเลอะ พอได้ระบายของเก่าที่ค้างคั่งเมื่อคืนออกไปบางส่วน และได้น้ำชำระล้างความพรว่มัวออกไปจากใบหน้า สติก็เริ่มกลับคืนมา ใบหน้าในกระจกหลิวตาให้เขาราวกับจะเตือนให้นึกถึงภารกิจที่เขาทำเมื่อคืน...

ภรต (พะ-รด) เซลล์หนึ่งใหม่จากบริษัทผลิตและนำเข้าสเตนเลส สำหรับใช้ในครัวเรือนทุกชนิด กำลังนั่งอยู่ในวงล้อมของสาว ๆ ในผับยอดฮิต แถวถนนสุขุมวิท สาบานได้ว่าในชีวิตนี้เขาไม่เคยใกล้ชิดสาวสวยพร้อมกันมากถึงขนาดนี้ ตลอดยี่สิบหกปีที่ผ่านมาแม้แต่คนวัดความเป็นตัวตนของเขา

จากร่างอ้วนหุ ผู้คนพยายามหลีกเลี่ยงเขาราวกับระเบิดเวลา ไม่ว่าจะเป็
ลิปต์ มอเตอร์ไซค์รับจ้าง รถเมล์และสถานที่สาธารณะต่างๆ เขารู้สึกเหมือน
อยู่ตัวคนเดียวในโลก แม้ซึ่งเป็นที่พึงพิงสุดท้ายได้โยยบินไปสู่สวรรค์
หลังจากแบกภาระลูกชายที่หนักอึ้งลึบหักกิโกรรมมาเกินครึ่งชีวิต

จนกระทั่งเขาได้มาเจอผู้ชายในตำนานของสหสารพัตร บริษัทคู่แข่ง
โดยบังเอิญ อ้า...ใครบอกว่าชีวิตไม่มีเรื่องบังเอิญ แต่จะมีใครพบผู้ชายใน
ตำนานคนนี้ได้ง่าย ๆ บ้างละ แม้กระทั่งในหมู่เซลล์ด้วยกันเองก็เถอะ สาวๆ
บางคนถึงกับวางแผนทอดกายให้ชายคนนี้เพื่อแลกกับเคล็ดลับการขาย และ
ในวันนี้ที่เขารู้สึกตกต่ำที่สุดในชีวิต เขากลับได้พบ ‘สมคิด’ สูดยอดเซลล์
ที่จะช่วยเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาลนับจากนี้

เขาคิดว่าปัญหาใหญ่ที่สุดคือการเข้าไปแนะนำตัวเองกับผู้ชายใน
ตำนาน แต่เอาเข้าจริงกลับเป็นเรื่องง่าย สมคิดนั่งห่างจากเขาแค่เก้าอี้เดียว
สูดยอดเซลล์สั่งเครื่องดื่มและใช้ความคิดตามลำพัง แค้พริบตาเดียวที่เขา
หันมา ภารตก็รู้ว่าพวกเขาบางอย่างคล้ายกัน นั่นคือความแตกต่างอย่างสุด
ขั้วของคนสองคน นักชายในตำนานมีใบหน้าคล้ายพระเอกหนังจีนสมัยก่อน
จมูกโด่งงุ้ม ดวงตาริเรียว คิ้วไม่เข้มนักแต่ยาวเป็นระเบียบ ผิวสองสีแต่ค่อนข้าง
ไปทางขาว ใบหน้าเวลายิ้มตาหยีเต็มไปด้วยความจริงใจ ในขณะที่ตัวเขา
อ้วนหุ ผมหยักศกและเริ่มบางตรงกลางกระหม่อม คิ้วเข้มจัด ตา จมูกและ
ริมฝีปากเล็ก ทำให้มีพื้นที่ข้างแก้มเยอะ จนถูกดึงแก้มบ่อยๆ แต่นั่นไม่ได้
เป็นสัญญาณของความเป็มิตรเลย พวกนั้นต้องการแกล้งเขา ทำให้เขาเป็
ตัวตลกยิ่งกว่าลักษณะทางกายภาพที่บิดามารดาบรรจงปั้นมาเสียอีก

แต่ความแตกต่างที่ว่านั้นไม่ได้ทำให้ผู้ชายในตำนานรังเกียจเขา
แม้แต่น้อย ภารตมักจะมีคนในแง่ร้ายไว้ก่อนเพื่อปกป้องตัวเอง แต่ชาย
หนุ่มผู้ซึ่งใครๆ ต่างลงความเห็นว่าเข้าถึงยากผู้นี้กลับแสดงไม่ตรีจิตด้วยการ
เลี่ยงเครื่องดื่มเขา และลงท้ายด้วยการสนทนาเรื่องงานที่เสนอหน้าเบือ

‘คุณจะเรียกผมว่าพะไลก็ได้’

‘ของโปรดของนายจันลี’

‘อะไรที่กินได้ผมชอบหมด แต่ชื่อของผมนั้นไปคล้องกับ...เอ่อ...คุณ
ก็รู้...’ ภรตมองหญิงใหญ่กลมที่ยื่นออกไปเกือบถึงโต๊ะเล็กสำหรับวางเครื่องดื่ม
รอให้เพื่อนร่วมโต๊ะหัวเราะ แต่แล้วชายผู้นั้นกลับทำให้เขาประหลาดใจ
ด้วยการยกแก้วจตริมฝีปากแล้วพูดว่า

‘ที่บริษัทเรียกฉันว่าไอ้หน้าหม้อ’

‘อย่างคุณเนี่ยนะ!’ ภรตแผดเสียงอย่างตลกอกตลกใจ

‘รู้มารยาทมาก ผมคิดว่าใครๆ ก็อยากเป็นเพื่อนคุณทั้งนั้น’

‘ใช่สิ ต่อหน้าก็อยากเป็นเพื่อน ลับหลังก็เอาไปพูดอย่างโน้นอย่างนี้
โดยเฉพาะพวกผู้หญิง เก่งแต่ปาก’

‘แต่คุณดูไม่สน...’

‘จะสนใจไม่เล่า ตราบไตที่คนเหล่านั้นไม่ได้มีผลต่อยอดขาย มันก็
ไม่มีผลต่อความสุขของฉันเช่นกัน ว่าแต่นายเถอะ เมื่อก็บอกว่าเป็นเซลส์
ชายอะไรนะ’

‘ผมขายเครื่องครัวสเตนเลส’ ภรตมองนักขายในตำนานอย่าง
กระตือรือร้น หวังว่าเขาจะช่วยแนะนำอะไรได้บ้าง แต่สิ่งที่นักขายในตำนาน
ทำคือสั่งเหล้าดีกรีสูงพร้อมกับแก้มอีกชุด

‘แรกๆ ก็เหนียวหน้อย ถ้ายังใช้ชีวิตเดินลากกระเป๋าเคาะตามบ้าน’

‘ไม่แล้วครับ บริษัทผมใช้วิธีโฆษณาตามรายการชอปปิงทางทีวี มัน
ทำให้คนรู้จักเราอยู่แล้ว ง่ายขึ้นเยอะเลยตอนผมไปสาธิตตามสมาคมแม่บ้าน
ต่างๆ หรือที่บ้านซึ่งเป็นลูกค้าประจำ’

‘นั่นนายคงมีปัญหาเรื่องความรักละสิ ถึงได้มานั่งกินเหล้าคนเดียว’

‘ปกติผมไม่ค่อยดื่ม ส่วนเรื่องความรัก...ผมไม่เคยมี’

‘อย่ามาอำกันเลย จากวิธีการขายอันยอดเยี่ยมของบริษัท นายน่าจะ
ได้ค่าคอมฯ เยอะ มีหรือสาวๆ จะไม่มาตอม’

‘ผมไม่ได้เยอะขนาดนั้นหรอกครับ ผมเพิ่งเป็นเซลส์ได้ไม่นาน ค่า

คอมฯ ส่วนใหญ่ก็ถูกหักเป็นทอดๆ แต่เร็วๆ นี้บริษัทกำลังจะนำเข้าสู่สินค้าตัวใหม่ และผมจะได้เป็นผู้รับผิดชอบร่วมกับเพื่อนอีกคน บริษัทสัญญาว่าผมจะได้รับค่าคอมฯ แบบไม่ต้องถูกหัก' อันที่จริงถ้าเขาไม่พบกับนักขายในตำนาน ก็จะไม่มีการทำได้เลยว่าสิ่งดีๆ รอเขาอยู่อีกมากมาย ถ้าไม่นับเรื่องร้ายๆ ที่เป็นอดีตเหล่านั้น

'มันต้องเป็นสินค้าที่พิเศษมากๆ ฉันเชื่อมั่นว่ามันจะทำรายได้ให้ขายเป็นกอบเป็นกำ' สมคิดตบ่าหนาแน่นหนังกๆ เทน้ำสีอำพันจางๆ ครึ่งแก้ว แล้วรอกเข้าปากทีเดียวหมด ขณะที่อีกฝ่ายขยับตัวหยุดหยิก ก่อนจะยื่นบางอย่างให้ดูอย่างกล้าๆ กลัวๆ

'นี่ไงครับ หม้อแบบใหม่จากเกาหลี ใช้เทคโนโลยีที่เรียกว่าผงเพชรนาโนถึงห้าเท่า ทางโน้นจะวางขายปลายเดือนนี้แหละ บริษัทกำลังนำเข้ามา รอเปิดตัวหลังเกาหลีสามอาทิตย์เพื่อรอโฆษณาด้วย'

สมคิดมองภาพในจอใหญ่ของสมาร์ตโฟน พลางพยักหน้าหงิกหงัก ก่อนจะเงยขึ้นเมื่อมีเสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากเบื้องหน้า สาวสวยสี่คนสวมเสื้อผ้าเข้ากับสภาวะโลกร้อนเดินวนเวียนเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้มและน้ำหอมกลิ่นแรง พวกหล่อนนั่งประกบสองหนุ่มอย่างรู้หน้าที่ เห็นได้ชัดว่านายพะโล้มีท่าทางประหม่าจนเกือบจะเป็นลม

'แข็งใจไว้ไอ้น้อง อย่าเพิ่งสิ้นมาก ยังมีเรื่องให้นายตื่นตื้นตันกว่านี้อีกเยอะ' สมคิดกระซิบบอกเรื่องตื่นตื้นตันที่ว่า ทำให้มือหนาสิ้นจนโทรศัพท์หล่นพื้น

'แต่ผม มะ...ไม่เคย'

'อย่างที่พี่บอกแหละไอ้น้อง พวกผู้หญิง 'ปากเก่ง'...'

ภรรยาบริการปรนเปรอจากสาวๆ จนแทบคลานออกจากผับในคืนนั้น ทว่าราตรีแห่งความตื่นตื้นตันยังไม่จบแค่นั้น ภรรยาถูกสองสาวพาไปต่อในโรงแรมใกล้ๆ

แต่สิ่งที่อาจจะทำให้เขาเป็นลมจริงๆ น่าจะเกิดขึ้นหลังจากหม้อ

สแตนเลสเคลือบผงเพชรนาโนกันสนิมห้าชั้นถูกโรงงานก็อบเกรดเอเอาออกมาวางขายตัดหน้าเร็วๆ นี้

สมคิดใช้เวลาครึ่งปายพักสายตาอยู่ในห้องเอกสารของบริษัท ซึ่งแทบจะไม่มีใครย่างกรายเข้ามาในบริเวณนี้ แม้เครื่องปรับอากาศจะทำงานได้ไม่ดีนักก็อปกับมีกลิ่นอับของกระดาษ แต่สมคิดก็ไม่เคยบ่น อันที่จริงเขาค้นพบห้องนี้เมื่อปีแรกๆ ที่เข้ามาทำงาน ทำให้เขาสนิทสนมกับห้องนี้มากจนเรียกว่าเป็นห้องส่วนตัวก็ได้

ก่อนหน้านั้นเขาค่อนข้างหัวเสียกับกำจร เพราะเมื่อกลับมาที่โต๊ะของตัวเองปรากฏว่าถูกฝ่ายนั้นยึดไปแล้ว เหมือนจะบอกเป็นนัยว่าเขาอาจจะไม่ได้กลับมาในที่ตรงนี้อีก ฝ่ายนั้นหัวเราะใส่หน้าเขา เพราะเขาแทบจะหาเยื่อใยหรืออะไรก็ตามที่บ่งบอกว่าครั้งหนึ่งโต๊ะตัวนี้เคยเป็นของเขาไม่ได้

แต่ปากกาตำมนั้นเขาจำได้...

สุดท้ายสมคิดก็หอบแพ้มที่เปราะเศษของเหลวที่เขาช้อนออกมาพร้อมกับปากกาตำมหนึ่งกลับบ้าน ห้องฟ้าเป็นสีดำ แต่ถนนและอาคารต่างๆ เรืองรองด้วยแสงไฟเช่นเดียวกับศาลพระภูมิหน้าบริษัท

บ๊อมยามคือด่านหน้าสำหรับคนเข้าออกบริษัท ในขณะที่กั ลั ง วงจรปิดทำหน้าที่ระแวดระวังลานจอดรถ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสูงวัยที่นั่งอยู่ในบ๊อมยามเล็กๆ มองลอดแว่นออกมาเมื่อเห็นเงาคคนผ่านไป เขาไพล่หน้าออกมาจากช่องพร้อมตะโกนเรียกชายหนุ่มที่อึกไม่ก็ก้าวก็จะเดินถึงถนน

“คุณคิด!”

เสียงนั้นทำให้สมคิดหันกลับมาพร้อมกับสีหน้าแปลกใจ เขาเดินกลับไปไปที่บ๊อมยามซึ่งอยู่ใกล้ศาลพระภูมิอย่างซ้าๆ ราวกับไม่แน่ใจว่านั่นคือเสียงเรียกของคนหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์

“อ้าว ลุงเลาะห์ ทำไมถึงมาทำกะกลางคืน” ยามประจำกะเช้าที่เห็น

หน้าค่าตามาหลายปี เขาสนิทสนมยิ่งกว่าเพื่อนร่วมงานเสียอีก

“ก็ไอ้แก้วมันกินเหล้าแล้วตีกับเด็กช่างเมื่อคืน หัวหน้าเลยส่งผมมา
ทำแทน” ยามสูงวัยร่างเล็กแต่ท่าทางทะมัดทะแมงเดินออกจากป้อม ซึ่งมี
ลักษณะเหมือนตู้ไปรษณีย์ขนาดใหญ่ พอให้คนเข้าไปเบียดในนั้นได้สองคน
ซูดซาฟารีสีเทาทำให้ชายวัยหกสิบกว่าปีดูภูมิฐาน ยิ่งแว่นสีขากับผมและ
หนวดสีดำก็ยิ่งเสริมให้เขาดูแข็งแรงกว่าความเป็นจริง ทั้งที่เจ้าตัวมีทั้ง
โรคความดันและโรคเบาหวานเป็นเพื่อนกลมมาเกือบยี่สิบปี

“เลิกงานเมื่อไหร่ล่ะลุง”

“ก็เข้านั่นแหละ ตีไม่ดีอาจได้คางกะเช้าต่อด้วย”

“โห มันจะไม่หนักเกินไปหรือสำหรับคนวัยห้าสิบปีอย่างลุงเนี่ย” ลุง
เลาะห์โน้มตัว ยื่นหน้าเข้าหาหนุ่มรุ่นลูกพร้อมกับป้องปากกระซิบบอก

“อันที่จริงผมเพิ่งสี่สิบห้า”

สมคิดหัวเราะลั่น นี่เป็นครั้งแรกในรอบสองวันที่เขาหัวเราะเต็มเสียง
เหมือนได้ปลดปล่อยพลังงานชั่วร้ายบางอย่างออกไป และเขาเองรู้ดีว่าใคร
เป็นคนสร้างมันขึ้นมา

“ผมได้ยืมข่าวแล้ว ตีใจกับคุณด้วย” ลุงเลาะห์ยื่นมือออกมา รอยยิ้ม
กว้างเผยให้เห็นฟันปลอมไม่ครบซี่ หนึ่งในนั้นเลี่ยมทองด้วย

“ผมกำลังคิดอยู่ว่าจะเอาเงินล้านไปทำอะไร” สมคิดพูดพร้อมกับยื่น
มือขวาประกบมือยามวัยเกษียณ เขย่าเบาๆ แล้วพากันไปนั่งบนเก้าอี้หวาย
เตี้ยๆ ที่ก่อขึ้นมาตอนหน้าท่วมข้างป้อมยามนั่นเอง

“เป็นผมจะเอาไปซื้อที่ดินแปลงใหญ่ๆ ไร่ทำสวน แล้วแต่งเมียสวยๆ
สักคน”

“ถ้าเมียลุงได้ยืม ลุงคงไม่ทันได้ใช้เงินแน่ๆ”

“รู้กันแต่เรา” ลุงเลาะห์กระซิบบอก เขาได้ภรรยาคนที่สองเมื่อตอนอายุ
หกสิบเอ็ดปี ตอนนั้นเมียเขาอายุสี่สิบสอง เป็นพนักงานฝ่ายผลิตอยู่โรงงาน
ประกอบชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในนิคมอุตสาหกรรมย่านชานเมือง ทั้งสอง

“ไม่มีแผนจะมีพยานรักด้วยกัน เพราะต่างฝ่ายต่างผ่านการหย่าร้างมาแล้ว
 ลุงเลาะห์ยังมีภรรยาเลี้ยงดูบุตรสาวด้วยการส่งเสียให้เดือนละห้าพันบาทด้วย
 “ผมว่าคุณน่าจะเมียได้แล้วนะ ผมแนะนำให้อาใหม่”

“ลูกสาวลุงละลี่” สมคิดรู้ทัน

“แน่นอน ลูกสาวผมคุณสมบัติครบถ้วน ทั้งสวยทั้งเก่งงานในบ้าน
 นอกบ้านสารพัด”

“ผมคิดว่าผิวของเธอก็คิดอย่างนั้น” สมคิดชินกับการยึดเยียดแบบ
 แพบจะเอาลูกสาวยัดใส่ปากพร้อมอาหารสามมื้อของลุงเลาะห์เสียแล้ว จน
 เขานึกอยากเห็นหน้าเทพธิดาของยามวัยชราว่าจะเป็นเช่นไร แล้วก็ได้เจอ
 สมใจเมื่อฝ่ายนั้นอ้อมท้องเท่าลูกแดงโม่มาขอเงินพ่อที่ป้อมยาม

“คุณอย่าไปสนใจไอ้คนเฮงชวยพรรคั้นนั่นเลย ไอ้บ้านนั้นมันจ้องแต่จะ
 ใถเงินอย่างเดียว มันคงจะเลิกกันเร็วๆ นี้แหละ ที่นี้คุณก็จะได้สมหวัง
 ลักที” ไฟจากถนนกระทบกับทองที่เลี่ยมฟันของลุงเลาะห์จึงเป็นประกาย
 แวบเข้าตา จนสมคิดต้องเบือนหน้า แต่ยามวัยชราเข้าใจผิดคิดว่าชายหนุ่ม
 รังเกียจลูกสาวตัวเอง จึงรีบพูดขึ้นว่า

“ลูกสาวผมทำอาหารอร่อยมาก โดยเฉพาะกับแกลั้ม แซบอย่าบอก
 ใคร ถ้าคุณแต่งงานกับมันเหมือนคุณได้แต่งงานกับแม่ครัวมือหนึ่ง แกรมเด็กให้อีก
 สองคนด้วยแฮ มีที่เหนด่างหนึ่งได้ถึงสาม”

“ปากซอยบ้านผมก็มีร้านอาหาร ถ้าผมอยากได้แม่ครัวเป็นเมียคง
 ไม่ต้องรบกวนลูกสาวลุงหรือ” สมคิดเห็นสีหน้าคนที่อยากเป็นพ่อตา
 ของเขาจนเข้ากระแสเลือดม่อยลงก็รีบพูดขึ้นอย่างเอาใจว่า

“แต่หาไม่ได้ง่ายๆ หรือคะ ได้เมียแกรมลูก ผู้ชายคนนั้นต้องโชคดี
 ลุดๆ”

“คุณอยากโชคดีอย่างนั้นไหมล่ะ”

“ไอ้ย ผมขบลองผิดลองถูก ชีวิตต้องมีอุปสรรคบ้าง ความสมบูรณ์
 แบบมันทำให้ชีวิตไร้รสชาติ” สมคิดเกือบหาข้อแก้ตัวไม่ทัน พอเห็นลุงเลาะห์

มีสีหน้าดีขึ้น เขาก็พลอยโล่งใจ จนกระทั่งฝายนั้นเอื่อยย้อนกลับไปถามเรื่องเก่า

“คุณคิดจะเอาเงินไปทำอะไร”

“โธ่ลุง ผมยังไม่คิดเรื่องแข่งด้วยซ้ำ” สมคิดโอดครวญ

“อ้าว ใครๆ ก็พูดถึงผู้เข้าแข่งขันชิงเงินล้าน คุณกับผู้หญิงอีกสามคน เสียตายที่ผมไม่ได้เข้ากะเข้าว่าจะให้คุณจรรู้ให้ดูสักหน่อยว่าคนไหน”

สมคิดกลืนน้ำลายเมื่อได้ยินชื่อกำจร ซึ่งจริงๆ เขาน่าจะถ่มน้ำลายลงพื้นด้วยซ้ำ แต่เวลานี้และเวลาไหนกำจรรู้ไม่ใช่ปัญหาสำหรับเขา สิ่งที่กังวลใจเขาตลอดทั้งวันคือ...

“ผมว่าจะไม่แข่ง”

“ทำงานได้ไง เงินล้านนะคุณ จะปล่อยมันไปทั้งที่คุณมีโอกาสรี” คนที่ชาตินี้ไม่เคยจับเงินล้านหรือไม่กล้าแม้แต่จะฝันถึงเดือนสติคนที่มีโอกาสไขว่คว้ามัน

“อาจจะเป็นกอลของคนให้โอกาสมากกว่า”

“ผมไม่เข้าใจ”

“เจตนาของคนให้โอกาสนะลุง เรื่องนี้ค่อนข้างซับซ้อน” เรื่องล้มล้มคมในเกิดขึ้นตั้งแต่เขาถูกเสนอชื่อให้เข้าร่วมการแข่งขันแล้ว แนนอนหัวหน้าแผนกอย่างเขาไม่มีทางผลึกตัวเองเข้าสู่ความยุ่งยาก บอกแล้วไงว่าการแข่งขันสำหรับเขาเหมือนความฝัน เพราะในความเป็นจริง เขาไม่มีวันเขียนบทความบ๊อบนั้นเพื่อให้ตัวเองผ่านบททดสอบ อย่างไรก็ตามแต่เขียนเรียงความเลย ขนาดเขียนรายงานการขายที่เนื้อหาแทบจะเหมือนกันทุกครั้ง เขายังเลือกมันไปให้คนอื่นทำ

“เป็นผมหน่อยไม่ได้ จะทำทุกวิถีเพื่อให้ได้มันมาอยู่ในบัญชีธนาคาร” สีหน้ายามวัยชรามุ่งมั่นกึ่งเพื่อฝัน

“ไม่ใช่ผมไม่อยากได้ แต่มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก”

“มันจะยากขนาดไหนเชียว ผมรู้จักคุณมาหลายปี ผมเชื่อว่าไม่มีอะไร

ที่คุณทำไม่ได้หรอก ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะทำหรือไม่ทำเท่านั้น”

สมคิดมองทะลุเลนส์ลีซ่าเข้าไปในดวงตาที่เต็มไปด้วยประสบการณ์ชีวิต ปรกายแห่งความมุ่งมั่นและความหวังส่องออกมากระทบความทะเยอทะยานที่ถูกฝังกลบไปเมื่อเกือบสามปีก่อน ถึงแม้จะเป็นเพียงจุดเล็กๆ แต่ก็ทำให้เขารู้ว่ามันยังมีอยู่ เขาสูดลมหายใจลึกเหมือนคนกำลังฮึดสู้ ความคับข้องใจบางอย่างเลื่อนหายไป ตอนนี้เขามองเห็นถนนแห่งชีวิตที่ทอดยาวออกไปแบบไม่มีที่สิ้นสุดทั้งซ้ายและขวา ไฟสีส้มที่เลียนแบบการให้แสงสว่างของดวงจันทร์กำลังทำหน้าที่ของมันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย คืบแล้วคืบเล่า ไม่มีวันเกษียณ เขาเป็นมนุษย์แท้ๆ สิ่งมีชีวิตที่มีสัญชาตญาณแห่งการแข่งขันจะยอมรามือกับอึดแค่ความกังวลใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ยังไม่รู้แน่ว่าเป็นอะไรนั้นหรือ

“คืนนี้ผมจะลองคิดว่าเอาเงินล้านไปทำอะไรดีกว่า”

“สมกับเป็นคน” ยามวิยชราตบไหล่ชายหนุ่มครวญลูกหนักๆ หลายครั้ง แล้วก้มมองนาฬิกาซึ่งสว่างเลยมายังสองทุ่มแล้ว เขาจึงเอ่ยถามอีกฝ่ายเหมือนทุกครั้งที่เจอหน้าว่า

“คุณกินข้าวกับผมไหม ผมซื้อผัดกะเพราเครื่องในไก่กับพะโล้...”
ลุงเลาะห์พูดไม่จบประโยค เพราะชายหนุ่มลูกรวดออกไปที่หน้าถนน แล้วโก้งค้อเอาเจียนเหนือฝาที่ระบายน้ำ

“เห็นไหม บอกีให้อาณูสาวผมก็ไม่เชื่อ ไม่ต้องเสียเวลาทำลูกแล้วแพ้ท้องแทนเมียแบบนี้” ลุงเลาะห์ส่ายหน้าก่อนจะเดินไปลูบหลังชายผู้ที่เขาไม่เคยหมดหวัง

๑

สมคิดกลับมาถึงบ้านเกือบสี่ทุ่ม การจรรยาเป็นอัมพาตจนอยาก
จะใช้เงินล้านของอนาคตคัดลอกกรรมใส่ปีกเสริมเข้าไปที่แผ่นหลัง หรือไม่ก็
หาซื้อประตูลงทุนที่ของโตราเอมอนที่ว่าว่ามีมาขายในตลาดมืด
โลกออนไลน์

เขาซอຍเท้าเร็วๆ ผ่านซอยที่ค่อนข้างเปลี่ยว ไฟทางเดินดับดวงวันดวง
ทั้งที่แจ้งหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบไปร่วมเดือนแล้ว เสียงย่ากรอบแกรบ
ดังออกมาจากที่ติ่งว่างเปล่าข้างทาง ต้นไม้ใหญ่ยืนตระหง่านในความมืดคล้าย
เงาจักรวาลที่จ้องลงโทษคนคิดเลวทำชั่ว

คนสันหลังหะซอຍเท้าก่อนจะเปลี่ยนเป็นวิ่ง เพราะเสียงกรอบแกรบ
กลายเป็นเสียงบางอย่างที่ตามติดเหมือนเวรกรรมติดจรวด พอถึงบ้านก็ผลัก
ประตูรั้วเข้าไป ใส่กลอนโดยไม่ยอมเสียเวลาลดลองกุญแจดอกใหญ่ วิ่งอ้อม
ไปหลังบ้าน ไช้กุญแจเข้าไปทันที พอแสงสว่างกระจายเต็มพื้นที่ชั้นล่าง
สมคิดก็เดินข้ามห้อง แหวกม่านหน้าต่างหน้าบ้าน เพ่งมองที่ถนน และก็
เหมือนเช่นทุกวัน ความหวาดระแวงนั้นเองที่ไล่ตามเขามา

ช่วงหนึ่งที่มีคนนั่งถอนหายใจบนโซฟาตัวยาว สายตากวาดภาพเบื้องหน้าที่เรียกว่าบ้าน บ้านที่เขาเป็นเจ้าของได้ราวๆ หกปี เดิมบ้านหลังนี้เป็นของญาติพี่เขยเขา ตอนแรกพี่สาวจอมบงการซื้อไว้เป็นเรือนหอ แต่เกิดเหตุฆาตกรรมที่บ้านติดกันเสียก่อน พี่สาวที่หุ่่มหุ่่นปรับปรุงบ้านถึงกับยอมขายขาดทุนหนีผี

และมีหรือน้องชายอย่างเขาจะไม่รีบตะครุบไว้ หลังจากลงทุนหลอกผีพี่สาวเป็นแรมเดือน

บ้านน่าอยู่บนเนื้อที่เจ็ดสิบกว่าตารางวาจึงตกเป็นของเขาตั้งแต่นั้นมาแน่นอนว่าเขาไม่ใช่คนกรุงเทพฯ ตามสถิติบัตรเขาถือกำเนิดที่ตำบลโพงผอง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดอ่างทอง บ้านของเขาห่างจากวัดแค่ก่าแพงกัน ก่าแพงอิฐมอญสูงสองเมตรผุดขึ้นหลังจากบรรดาหมาวัดชอบมุดรั้วลวดหนามมาหาอาหาร...ก็รั้วเดิมก่อนเขาเกิดมานั้นแหละ

ใครว่าเป็นหมาวัดสบาย เขาคนหนึ่งแหละที่เป็นพยานยืนยันความอดอยากของพวกมันได้ดี วันไหนแดดกล้าฝนตกก็ได้กินข้าวเปล่า วันพระได้กินเมนูรวมมิตรกึ่งพะเนินที่ชาวบ้านขนมาทำบุญที่วัดกันอย่างเนืองแน่น ส่วนวันอื่นๆ ที่พระออกบิณฑบาตซึ่งได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่ไม่อาจลดทอนบทสวดให้แก่ญาติโยมที่ยกมือท่วมหัวอธิษฐานนานถึงผลตอบแทนที่ราคาสูงกว่าข้าวคลุกเกลือเม็ด ไข่ต้ม หรือข้าวตากแห้งเป็นล้านเท่า ถือเป็นการลงทุนที่ได้กำไรมหาศาล

อย่างไรก็ดีบุรุษห่มผ้าเหลืองก็สามารถยังชีพด้วยเครื่องกระป๋องที่ชาวบ้านแห่เอามาถวายในวันสำคัญๆ จนแน่นกุฏิ บางครั้งพวกหมาแมวที่หิวโซก็ได้อันสงส์เป็นปลากะป๋องหมดอายุ

บ้านเขาซึ่งอยู่ติดกับวัดเพราะปู่บริจาคที่ดินสร้างวัดจึงเป็นแหล่งหากินอันดับหนึ่งของสัตว์หิวโหย พวกมันพากันลอดรั้วลวดหนามเข้ามา บางทีก็ได้กล้วยตาก วันไหนโชคดีก็ได้ปลาเค็ม หรืออะไรก็ตามแต่ที่แม่ของเขาตากไว้บนนั่งร้านที่ง่ายง่าย จากไม้รวก เจ้าหมาพวกนั้นฉลาดมาก มันเอา

ปากกับขาน้ำร้านแล้วโยกไปมา จนกระຈาดที่วางข้างบนตกลงมา มันจับอาหาร จากนั้นก็วิ่งมุดรั้วกลับไปซ่อนตัวในพงหญ้า เตะเหลี่ยมความสำเร็จของมันอย่างสบายใจ

บางตัวใจกล้าขึ้นไปบนเรือน คຸยหาอาหารจนข้าวของกระเด็นเกลื่อนไปหมด พ่อแม่ก็โทษว่าเป็นความผิดของเขา ไม่มีใครเชื่อหรือกว่าเป็นฝีมือหมาหัวขโมย พวกผู้ใหญ่ก็เชื่อไปในทางเดียวกันว่า ทุกสิ่งที่อยู่ในเขตชั้นหกลี้มมักเป็นสิ่งที่ถูกต้องดิงามเสมอ รวมถึงหมาด้วย

กระทั่งวันหนึ่ง สมคิดกำลังนั่งกินขนมที่ศาลาริมน้ำ เจ้าหมาดำหางเป็นพวกตัวเล็ก คู่ปรับตัวสำคัญของเขามุดรั้วเข้ามาตามเคย มันเดินวนรอบบ้านแล้วไม่ได้อะไรติดปากกลับไป จึงทำใจกล้ามาหาเขา ตอนนั้นสมคิดเพิ่งเจ็ดขวบ หวงของและไม่รู้จักกับมือกับสัตว์หิวโหย เขาจ้องตากับมันครู่หนึ่ง สายตาของมันมองมาทางเขาเหมือนมาเพียเงินกู้ สมคิดกวาดขนมจากที่นั่นมาหอบไว้ แล้วค่อยๆ เดินออกจากศาลาทำน้ำโดยมีมันเดินตามมา ทั้งสองหยิ่งเชิงกันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นสมคิดก็วิ่งหนี วิ่งไปร้องเรียกให้คนช่วยไปสุดท้ายกลับมาจนมุมที่ศาลาทำน้ำเหมือนเดิม ด้วยความเป็นเด็ก สมคิดตัดสินใจโยนขนมในมือทิ้งลงน้ำ คิดแต่จะให้มันเลิกตามเขา

ซึ่งเขาคิดไม่ผิดเลย เจ้าหมาดำมองตามขนมในแม่น้ำก่อนจะกระโดดลงไปคาบห่อขนมที่ลอยฟ่องเพราะแรงคลื่นจากเรือชนทรายที่เพิ่งแล่นผ่านไป แล้วว่ายกลับเข้าฝั่งที่ทำน้ำของวัด มันนึกถึงขนมที่นั่นกินอย่างสบายใจเสร็จแล้วฉีเสี ใช้ขาหลังตะกุกดินแล้วหันมามองเขานิดหนึ่งก่อนเดินจากไป

โชคดีที่วันนั้นญาติของเขาทันได้เห็นหมาดำตัวนั้นก่อนมันจะกระโดดลงน้ำไปคาบขนมเขา กำแพงอิฐมอญจึงถือกำเนิดขึ้นนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่เรื่องระหว่างเขากับเจ้าสัตว์หน้าขนยังไม่จบแค่นั้น

บอกแล้วว่าเป็นแค่จุดเริ่มต้น...

สมคิดตื่นมาอย่างงัวเงียเพราะถูกปลุก เสียงแผดลั่นที่ดังมาจาก โทรศัพท์มือถือเป็นเสียงของเลขาฯ วิทยกลางคนของผู้จัดการคนเมื่อวาน ให้ตายเถอะ เขาอยากได้ยินเสียงหวานๆ กระซิบปลุกให้ตื่นมากกว่า มันคงจะทำให้เขามีเรี่ยวแรงไปทำงานหรือไม่ก็หลับต่ออย่างเป็นสุข

วันที่ไม่ยากให้มาถึงมักมาเร็วเสมอ สมคิดไม่ได้คิดเรื่องการแข่งขัน ทั้งที่ตั้งใจว่าจะใช้เวลาก่อนนอนสักชั่วโมงคิดถึงมัน เขาเข้าใจจริงๆ เขาก็หลับทันทีที่หัวถึงหมอน แต่ไหนๆ ก็ตื่นมาแล้ว เขาจัดการทำธุระส่วนตัวซึ่งไม่มีอะไรรุ่งยากนัก เขาใช้เวลาติดกระดุมเสื้อตอนเดินลงบันได เปิดม่านให้แสงส่องเข้ามาภายในตัวบ้าน ทานอาหารเช้าง่ายๆ กิน พลังครุ่นคิดถึงข้อความที่ทำให้เขาหงุดหงิด โดยเฉพาะเสียงของหญิงวิทยกลางคนคนนั้น

‘ผู้จัดการบอกว่าไม่ต้องเข้ามาที่บริษัท ให้ไปที่โกดัง’

“สงสัยโกดังเก็บศพของเจ้านายหล่อน” สมคิดหัวเราะคนเดียว ใช้ลิ... ก็เขาตัวคนเดียวนี่

“อะไรวะ คุณกับสมคิดแป็บเดียวถึงกับจะเป็นจะตายเชียวหรือ นี่เรียกว่าแพ้ทาง โบราณว่าไว้แข่งเรือแข่งพายแข่งได้ แต่อย่าแข่งบุญแข่งวาสนา” เขาคิดตามประสาคน (บ้าน) ไกล์ศาสนา

เขาเดินออกจากบ้านตอนแปดโมงครึ่ง ระยะเวลาจากบ้านถึงปากซอยราวๆ สองร้อยเมตร กลิ่นหมุย่างกระตุ้นให้เขาเร่งฝีเท้า ไม่ก็เห็นว่าสมคิดก็มาขึ้นอยู่หน้ารถเข็นหมูบั้ง แม่ค้าที่กลมทั้งใบหน้าและลำตัวขึ้นหรือตาจากควันไฟที่กำลังรมใบหน้าขาวของนางให้กลายเป็นฝ้าจางๆ นางกำลังพลิกไม้เสียบเนื้อหมูหมักบนตะแกรงย่าง กลิ่นหอมของมันรั้งให้เด็กนักเรียนชายตัวเล็กยอมถูกทำโทษหน้าเสาธงดีกว่าพลาดหมุย่างสามไม้กับข้าวเหนียวถุงน้อยๆ ที่หญิงสาวหน้าตาหมัดจืดคนหนึ่งหยิบใส่ถุงยื่นให้ พอจ่ายเงินแล้วเด็กชายก็วิ่งปรี๊ดไปตามฟุตบาท เป้าหมายคือกำแพงสุดมุมถนนที่เปราะไปด้วยภาพเขียนสีของเด็กนักเรียนและผู้ใหญ่ที่ช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานบนกำแพงแทน ‘กู...พ่อทุกสถาบัน’ ซึ่งเป็นคำขวัญของนักเรียนอาชีวะ

“เอากี่ไม้คะคุณ” แม่ค้าหรีตาผ่านคว้นไฟเอ่ยถามลูกค้าประจำ

“เหมือนเดิมครับ” สมคิดบอกแม่ค้าแล้วเผื่อแผ่รอยยิ้มให้หญิงสาวที่ยืนข้างกัน เธออมยิ้มและหลบสายตา ทำทีว่ายุ่งกับการเรียงหมอย่างสองไม้ที่วางพักบนตะแกรงให้สะเด็ดน้ำมัน สมคิดแสรังทำเป็นไม่รู้ไม่ทันการ แสดงออกอย่างพึงพอใจของอีกฝ่าย

“ใช้สิ...ก็คนมันหล่อ

“พุงนี่ใหญ่คนะ ชายอีกที่อาทิตย์หน้าเลย” แม่ค้าชวนลูกค้าขาประจำคุย

“จะไปเที่ยวไหนกันหรือครับ”

“กลับบ้านนอกจะ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ น้องฝั้นจะเอาปาตองโก้กับน้ำเต้าหู้ไปส่งเหมือนเดิม” ญาติของนางชายปาตองโก้กับน้ำเต้าหู้ในตลาดนัดซึ่งอยู่อีกฝั่งของถนน ทุกเสาร์อาทิตย์จะมีถุงปาตองโก้กับน้ำเต้าหู้มาแขวนไว้ที่บ้านเขา แทนข้าวเหนียวหมวยที่นางหยุดขายอาทิตย์ละสองวัน

“แล้วน้องฝั้นไม่ไปด้วยหรือครับ” สมคิดฉลาดพอที่จะตั้งคำถามกับคนเป็นแม่ ส่วนหางตาจใจหยอดให้คนเป็นลูกอย่างมีชั้นเชิง

“ไปกันหมดไม่ได้หรอกจะ ต้องมีคนเฝ้าบ้าน สมัยนี้ชโมยเยอะจะตายเมื่อวันก่อนก็มีชโมยขึ้นบ้านลงชอบ ป่านนี้ยังจับตัวไม่ได้เลย”

“ผมกลับดึกทุกวันเลยไม่รู้ข่าว” ความคิดของเขาชะงักเมื่อคำว่า ‘ชโมย’ เข้ามาในหู จากนั้นกระแสแห่งความสนใจพุ่งตรงไปที่แม่ค้าคนเดียว

“เห็นว่าได้เงินกับทองสองสิ่งของเด็กมันถอดทิ้งไว้ตอนอาบน้ำ มันไม่กล้าเอาของใหญ่ออกมา เพราะกลัวคนผิตสังเกตุ”

“โชคดีที่มีเพื่อนบ้านคอยเป็นหูเป็นตาให้ เรื่องปาตองโก้ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ตามสะดวกดีกว่า น้องฝั้นอยู่คนเดียวจะยิ่งลำบากเปล่าๆ” สีหน้าสมคิดจริงจังขึ้นมาทันที แม่แต่น้ำเสียงที่เอ่ยถึงหญิงสาวยังไร้แววที่เล่นที่จริงเหมือนก่อนหน้า

“ไม่ลำบากหรอกค่ะ เสาร์อาทิตย์นี้ต้องไปช่วยครูจัดของเตรียมทำ

กิจกรรมที่โรงเรียนอยู่แล้ว แต่อาจจะเอามาส่งสายหน่อยนะ” หญิงสาว ยิ้มหวานทั้งตาทั้งปาก เรียกความสนใจของเขากลับมาที่เธอได้สำเร็จ

“นานแค่นั้นก็ได้ครับ ผมจะรอ” สมคิดรับถุงหมุย่าง จงใจให้ ปลายนิ้วสัมผัสกับมือแม่ค้าสาว ฝ่ายนั้นชะงัก ชักมือกลับแต่ใบหน้าเนียนยิ้ม เอียงอาย ชำเลืองมองคนที่ทำหน้าที่อย่างคว้นโขมงหน้าตา แล้วหันกลับมา ยิ้มกับถาดสเตนเลส

สมคิดเดินกินหมุย่างที่หวานแสบคอกว่าทุกวัน สาเหตุมาจากคำพูด เลื่อนๆ ที่ออกมาจากปากเขา จนอาจทำให้คนฟังเข้าใจผิดได้ ยิ่งเห็นสาวเจ้า หลบตาเอียงอายจนหุบหมุย่างเกินมาให้หลายไม้ยิ่งรู้สึกไม่ดี ที่ว่าไม่ดี เพราะเขาไม่ชอบให้ความหวังใคร

เขานึกตำหนิตัวเองที่ชอบทำเจ้าชู้ แต่การเป็นนักขายต้องมีมนุษยสัมพันธ์ดีเกินจริง จึงทำให้เขาติดนิสัยพูดจาฉ้อฉล ลงท้ายจะจำให้คนฟัง เคลิ้มตาม

เขายืนฟังเสาไฟตรงป้ายรถเมล์ ปากเคี้ยวหมับๆ ใคร่ครวญถึงความ กังวลที่ยังตัดสินใจไม่ได้ จนทำให้เกือบพลาดรถเมล์สายนั้น สุดท้ายเขาก็ วิ่งตามทัน แต่ต้องสั่งเวรความรีบด้วยหมุย่างสามไม้พร้อมข้าวเหนียว ครึ่งห่อ

แต่หารู้ไม่ว่า สิ่งที่เขาทิ้งไว้ไม่ได้กลายเป็นขยะ เป็นปัญหาสิ่งแวดล้อม แต่มันถูกย่อยสลายในห้องของสัตว์สี่ขาสี่น้ำตาลที่หันไปมองรถเมล์ที่เขาขึ้น จนลับตา

โกดังสินค้าตั้งอยู่ย่านชานเมือง ห่างออกไปไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร มีทางรถไฟ และทางด่วนววนวนเหมือนที่จอดรถของห้างสรรพสินค้า กลางใจเมือง สมคิดจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่เขามาเหยียบ ณ ที่แห่งนี้ก็เมื่อ ปีแรกๆ ที่เขาเบนเข็มมาทำอาชีพนักขาย ตอนนั้นมันเป็นที่ตั้งของบริษัท จำหน่ายผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดภายในครัวเรือนแบบครบวงจร กระทั่ง

เกิดวิกฤติเศรษฐกิจครั้งใหญ่ บริษัทแห่งนี้ไม่อาจทนพิษเศรษฐกิจไหว จึงขายกิจการต่อให้บริษัทผลิต นำเข้า และจัดจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภครายใหญ่อย่างสหสารพัตร อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่านอกจากพิษนั้นจะไม่ได้ถูกกำจัด แต่มันยังลุกลามมาจนถึงผู้รับช่วงต่ออีกด้วย

ภาวะเศรษฐกิจโลกที่กำลังชะลอตัวส่งผลให้การขาดสภาพคล่องเรื้อรังจนกลายเป็นปัญหาใหญ่ ผู้บริหารของสหสารพัตรจึงหามาตรการมาควบคุมเชื้อโรคดังกล่าว ก่อนจะลุกลามไปมากกว่านี้ วิธีที่พวกเขานำมาใช้แก้ปัญหา นั่นคือ การเฟ้นหาสุดยอดนักศึกษาฯ ในโครงการซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ ซึ่งในสายตานักขายระดับตำนานอย่างเขาคิดว่ามันคือทางออกอันไร้แสงสว่างที่เล้าลือว่าอยู่สุดปลายอุโมงค์

เช่นเดียวกับที่ทั่วโลกประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจ ประเทศไทยเมื่อหลายปีก่อนก็ถูกภัยธรรมชาติคุกคาม อุทกภัยครั้งใหญ่ส่งผลเสียต่อระบบเศรษฐกิจขั้นรุนแรง โรงงานและบริษัทหลายแห่งต้องหยุดการผลิต ถ้าไม่ย้ายฐานการผลิตก็ต้องรองจนกว่าเครื่องจักรที่ได้รับความเสียหายจะได้รับการแก้ไข ในส่วนของบริษัทผลิตอาหารสัตว์ที่ได้รับลิขสิทธิ์ในการผลิตและจัดจำหน่ายอาหารสุนัขและแมวภายใต้แบรนด์ 'เพ็ทจี' ไม่สามารถต้านทานความสูญเสียที่มากเกินไปจนจะฟื้นฟูได้ จึงต้องยุติการผลิตและย้ายสินค้าที่ไม่เสียหายมาอยู่ในโกดังย่านชานเมืองแห่งนี้

สินค้าอาหารสัตว์เหล่านี้อยู่ภายใต้การดูแลของบริษัท เพ็ทจี เทรดิ่งจำกัด ซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่โกดังสินค้าด้วย และก่อนที่จะมีการเปลี่ยนนโยบายมาเป็นนำเข้าจากต่างประเทศ สินค้าคงค้างต้องถูกระบายออกจนหมดเสียก่อน แต่จากวันนั้นมาถึงวันนี้ สินค้าของเพ็ทจีถูกเหมินจากผู้บริโภคต่างๆ ที่มันเคยเป็นสินค้าเกรดพรีเมียมที่มีคุณภาพและราคาแพงอยู่ในลำดับต้นๆ เลยทีเดียว

ดังนั้น หากจะมีใครสักคนต้องรับผิดชอบการระบายสินค้าชนิดนี้ก็เห็นจะเป็นผู้แข่งขันหนึ่งในสี่คน และแน่นอนเขาคือคนคนนั้น

สมคิดผู้เปรียบประจักษ์ความหวังของมวลมนุษยชาติแจ้งความประสงค์พร้อมแลกเปลี่ยนที่บ่อหมาม รอประมาณสิบนาทีกี่มีคนพาเขาไปที่โกดังเก็บสินค้า ซึ่งอยู่ข้างหลังตึกสำนักงานสองชั้น โกดังขนาดใหญ่เต็มไปด้วยสินค้าสารพันบรรจุอยู่ในลังไม้ วางเรียงบนชั้นเหล็กที่ตั้งเป็นระเบียบเต็มความกว้างของพื้นที่ เหมือนการจัดพื้นที่ในซูเปอร์มาร์เกตขนาดใหญ่

รถไฟร์คลิฟต์สี่ล้อหลายคันแล่นไปมาระหว่างชั้นวางของ พนักงานใส่ชุดฟอร์มเดินถือคลิปบอร์ดคุยโขมงจนฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงวิทยุสื่อสารดังออกมาเป็นระยะ สลับกับเสียงทำงานของรถยก สมคิดทำตัวให้เป็นประโยชน์ด้วยการไปหาที่นั่งข้างโต๊ะสำหรับกรอกเอกสารนำสินค้าเข้าและออกพักหนึ่งจึงเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากข้างใน สีนหน้าเขาประหลาดใจไม่ต่างกับสมคิด

“เฮ้ย ไอ้คิด!”

“ไอ้ปิง!” สมคิดร้องลั่น ทั้งสองตบป่าของอีกฝ่ายแรงๆ เหมือนพี่น้องร่วมสายเลือดที่ถูกกำแพงความคิดทางการเมืองขวางกั้น พรากพวกเขาจากกันมาหลายปี

“ได้ยินว่าเอ็งรั่วรายเป็นเจ้าคนนายคนแล้วไม่ใช่หรอวะ”

“ข้าเลยมารับเอ็งไปอยู่ด้วยไง” สมคิดหัวเราะลั่น ขณะที่เพื่อนผู้พลัดพรากของเขาทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ แต่จริงๆ แล้วทั้งคู่เพ็งกินเหล้าเคล้านารีกันเมื่ออาทิตย์ก่อน วันนั้นปิงเพื่อนสนิทที่มีอยู่น้อยนิดของเขาพิลาปราพันถึงเรื่องครอบครัวและงาน นักหน้อยก็เรื่องที่ถูกผู้จัดการเรียกไปต่อว่าว่ายังทำงานไม่ดีพอ ทั้งที่เขาแทบจะเดินขาชีวิตคุ้มเข้มสินค้ายิ่งกว่าครูฝายปกครองโรงเรียนสตรีล้วนเสียอีก

“ไปเลยไหม” หัวหน้าโกดังขานรับอย่างกระตือรือร้น จนอีกฝ่ายต้องยกมือห้าม

“ซักก่อนสหายปิง ข้ามีธุระนิดหน่อย”

“รู้แล้วๆ เอ็งจะมาดูสต็อกอาหารสัตว์ใช้ไหมล่ะ อยู่ทางนี้ ตามมา”

สหายปิงของสมคิดไม่อารมณ์บ่าทให้เสียเวลา เดินจ้ำอ้าวโดยไม่เหลียวกลับ มาดูว่าจะมีใครตามมาหรือไม่ จนไปถึงด้านในสุดของโกดังนั้นแหละถึงหัน กลับมามอง

“อันไหนวะ”

“ก็ทั้งแถวนี้แหละ”

สมคิดแหงนหน้าจจนคอตั้งฉากกับพื้น อะไรก็ตามที่บรรจุอยู่ในลังไม้ เหล่านั้นต้องมีจำนวนมหาศาลน้อยๆ ข้าวเปลือกในสต็อกโรงสีรับจำนำข้าว ของรัฐแน่

“แต่ก่อนมันคงมากกว่านี้ใช่ไหมวะ”

“ไม่รู้สิ ตอนเข้ามาทำงานใหม่ๆ ก็มีเท่านี้แหละ” หัวหน้าโกดังยิ้มให้ แก่คำพูดเกินจริงของตน

“ไอ้โง่! เอ็งมาทำงานที่นี่เกือบสิบปีแล้ว แต่ไอ้อาหารสัตว์เพิ่งเข้ามา เก็บในโกดังช่วงนี้ท่วมนี่เอง” เป็นอันรู้กันดีระหว่างเพื่อนสนิททั้งสองว่า หลัง ออกจากงานแรกที่ทั้งคู่ทำร่วมกัน เพื่อนของสมคิดก็พุ่งเข้าสู่โกดังของ สหสารพัสดุทันที เห็นได้ชัดว่าฝ่ายนั้นต้องการบ่นทอนกำลังใจเขา

“เลือกถามทำไม หรืออยากจะลองของ”

“ข้ารู้ว่าของเอ็งทั้งแรงทั้งแข็ง แต่ในเวลางานช่วยเก็บให้มิดชิดหน่อย ขำกำลังถามเอ็งว่าที่มันแน่นเอียดตั้งแต่พื้นถึงเพดานเนี่ย หมายความว่ามัน ขายไม่ออกหรือเขาไม่คิดอยากจะขาย” สมคิดกวาดตาขึ้นลงอีกครั้ง ทำหน้า เหมือนหลงเข้าไปอยู่ในห้องที่บรรจุตำนานสยองขวัญ

ผู้รับผิดชอบโกดังไม่ตอบ กลับเดินเข้าไปในห้องที่ติดกับชั้นวางอาหาร สัตว์ ครู่หนึ่งจึงกลับออกมาพร้อมเพิ่มพลาสติกสีดำ

“รายการสินค้า พร้อมบันทึกนำเข้า-ออก เอ็งอยากรู้ไรดูเอาเอง” สมคิดพึมพำบางอย่างแล้วรับเพิ่มมาเปิดคร่าวๆ จากนั้นพวกเขาก็เดินเลี้ยว ออกมา รถยกหลายคันแล่นสวนไปมาน่าเวียนศีรษะ

“ทำไมมันเยอะนั่นกะวะ” สมคิดพลิกกระดาษปึกนั้นดูคร่าวๆ ปกติ

นอกจากตัวเลขที่หมายถึงจำนวนเงินแล้ว เขามักจะตายและสมองต้อ
เอาต้อๆ ทุกครั้ง

“ก็มันขายไม่ออกเลยนี่หว่า สินค้าใหม่ๆ ก็ทยอยเข้ามาเก็บในโกดัง
ทุกวัน พวกสินค้าเกษตร อาหารแห้งมีภาระจัดเก็บรักษามากกว่าประเภทอื่น”

“ไอ้ภาระที่ว่าคงไม่ใช่मत แผลงสาบนะ”

“ใหญ่กว่านั้นอีก...หนู”

“หนู?”

บิงหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเดินไปทางด้านข้างโกดัง ตรงนั้นมีประตู
เหล็กที่บานใหญ่สี่เทา เขาผลักมันออกและพาสหายไปพบกับความลับที่
อยู่ด้านหลังประตูบานนั้น

ทันทีที่เดินออกมาจากโกดัง บรรยากาศเปลี่ยนไปทันที ภาพเบื้องหน้า
คือพื้นที่สีเขียว หญ้าสูงถึงเอว ต้นไม้ใหญ่โน้มไม้ถ่วงยืนต้นตระหง่าน เป็น
ที่อาศัยของกาฝากซึ่งปล่อยรากของมันลงมาพันเกี่ยวกิ่งก้านสาขาลำต้นใหญ่
หนึ่งในนั้นมีต้นไทรที่แผ่กิ่งก้านออกมาคุ่มกันสัตว์ใหญ่น้อยที่พึ่งพิงมัน

สายลมระลอกแล้วระลอกเล่าพัดผ่านร่างกายเขา เพื่อจะบอกว่าสิ่งที่
ปรากฏตรงหน้าไม่ใช่ภาพมายาที่มนุษย์สร้างขึ้น

“มันมาจากที่นั่นแหละ” หัวหน้าโกดังยืนท่าสะเอวอยู่กลางพื้นที่ซีเมนต์
ที่แบ่งอาณาเขตโกดังจากโซนสีเขียว

สมคิดสูดอากาศสดชื่นเข้าเต็มปอด รถบรรทุกคันหนึ่งเล่นผ่านหน้า
เขาไปอย่างเชื่องช้า ก่อนเข้าจอดเทียบรถบรรทุกอีกสองคัน ซึ่งคนขับ
รถบรรทุกสองคันแรกกำลังพักผ่อนยามบ่ายบนเก้าอี้แบบพับได้ แต่สิ่งที่
เหลือเชื่ออีกอย่างหนึ่งก็คือ มีซุ้มไม้ไผ่คล้ายกระต๊อบหลายหลังตั้งอยู่บน
พื้นปูน ทว่าตัวกระต๊อบยื่นเข้าไปในอาณาจักรสีเขียว

“หลังนั้นของข้า” บิงพูดขึ้นราวกับได้ยินเสียงความคิดของเพื่อน “ใคร
ไม่อยู่ในโกดังเป็นอันรู้กัน”

“อย่างนี้หรือเปล่า เอ็งถึงไม่อยากย้ายไปไหน”

“ก็มีส่วน แต่ส่วนน้อยวะ ถ้าลาออกแล้วมีเงินเดือนหลายหมื่นแบบ เอ็ง ต่อให้ต้องนั่งจ้องตากับคนที่เกลียดชังหน้าทั้งวัน ข้าก็ยอม”

สมคิดส่ายหน้าเบาๆ ทฤษฎีทำงานเพื่อเงินดูเหมือนกลืนกินความสุขของเขา เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าหากย้อนเวลากลับไปได้ เขายังอยากจะทำงานแลกเงินเหมือนเดิมอยู่หรือเปล่า หรือจะเลือกกินเงินเดือนน้อยๆ แต่ไม่ต้องสู้รบตบมือกับเกมช่วงชิงชัยชนะอย่างที่เขาสอบอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน และได้นั่งทอดอารมณ์ เสพธรรมชาติดังภาพตรงหน้า

“จำตอนที่เราขายเครื่องกรองน้ำได้ไหม” สมคิดหยิบงานชิ้นที่สองของการเป็นนักขายขึ้นมา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของมิตรภาพระหว่างเขากับปิง

“ทำไม่จะจำไม่ได้ เดินจนขาลากแต่ขายไม่ได้สักอัน เงินเดือนห้าพัน ไม่พอแตก ยังไม่ถึงกลางเดือนก็ล่อมามาซะแล้ว” ปิงระลึกถึงความหลัง เขาจำความรู้สึกนั้นได้ดีราวกับเพิ่งเกิดเมื่อวาน ไม่ต่างกับสมคิด หนุ่มหน้าหยกเผยอริมฝีปากที่เหมือนจะถอนหายใจว่า

“จะลืบบีแล้วมั้ง”

“แล้วดูเอ็งตอนนี้สิ นั่งกระดิกตีนอย่างเดียวยังได้เงินมากกว่าเดิม ตั้งลืบท่า” หัวหน้าโกดังรู้สึกเสียเปรียบหนุ่มโสดอยู่มาก

“มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอกเพื่อน ข้าต้องสู้กับความโลภของคน กะพริบตาแบบเดียวอาจถูกฟันหลังเหวอะ”

ตอนแรกเขาก็ตื่นเต้นดี รู้สึกเหมือนได้ลงสนามแข่งทุกวัน แต่พอเข่งนานๆ เขาก็เริ่มเหนื่อย นอกจากร่างกายจะถดถอยแล้ว แรงใจก็หายสาบสูญไปพร้อมกับของมีค่า ที่เป็นน้ำพักน้ำแรงของตนเมื่อสามปีก่อน ซึ่งยังไม่อาจกู้คืนมาได้แม้กระทั่งตอนนี้

“มีแต่เอ็งไปฟันชานะสิ” ปิงมองหนุ่มหน้าหยกเพื่อนกลอ อดไม่ได้ที่จะปลงสังขารตัวเอง ก็เพราะยึดมันเป็นไอดอล เขาเลยหลิ่วหนีงไปทั่ว แต่แค่คนแรกที่เขาพาเข้ามาจรดเขาก็ได้กลายเป็นพ่อคนเสียแล้ว จบชีวิตหนุ่มเสเพลทั้งที่ยังไม่เริ่มต้นด้วยซ้ำ คิดแล้วซ้ำใจ...

“ข้าไม่กินไกว้ด เอ็งก็รู้” ยิ่งสภาพส่วนงานที่เขารับผิดชอบในหลายปี
หลังมานี้ เซลล์ที่ผลิตเปลี่ยนแปลงหน้าเข้ามาล้วนเป็นผู้ชาย ไม่มีอะไรเจริญหู
เจริญตา จนเขารู้สึกว่าความต้องการด้านการสืบพันธุ์ของเขากำลังจะหมดไป
โดยเฉพาะเมื่อต้องมีผู้ช่วยแบบกำจร ที่วันๆ คอยประจบประแจง ซึ่โอ
ไม้แก่ง แถมคิดจะฉกกัน เอ๊ย แก้ออกจากกันเขาตลอดเวลา จนพักหลังๆ
เขาต้องหลบไปปิ้งที่ห้องเก็บเอกสารเพื่อหนีน้ำลายของมัน

นี่ก็ไม่ว่ารู้ว่าเป็นเพราะฤทธิ์น้ำลายของมันหรือเปล่า ที่ทำให้เขาต้อง
กระเด็นออกจากแผนก และดำเนินสู่เส้นทางอุบารห์ของชีวิต รู้ถึงไหนอายุถึง
นั้น คนอย่างนายสมคิดเนี่ยนะ ต้องไปทำยอดขายแข่งกับเด็กๆ ที่ยัง
ไม่หย่านม!

อ้อ เว้นยายปุงปากตำแยคนหนึ่ง แม่คนนี่วิ่งพล่านไปทั่วประตูน้ำ
ไบเบิ้ล เพื่อขายชุดชั้นในยกกระชับ ตอนที่เขาได้ยื่นข่าวยังอดหัวเราะไม่ได้
มันจะขายได้สักชุดหรือเปล่าหรอก ใครได้เห็นหรวดทรงเจ้าหล่อนคงเข้าใจ
ที่เขาพูด

แต่พอสิ้นไตรมาสที่สี่ ปรากฏว่าชุดชั้นในยกกระชับของยายปุงทำ
ยอดขายมาเป็นอันดับหนึ่ง จนเจ้าหล่อนได้รับรางวัลซูเปอร์เซลล์เกิร์ล มัน
ทำให้เขารู้สึกหวาดระแวงเหมือนมีใครหายใจรดต้นคอ คอยกระซิบบแต่คำว่า
“ไอ้ซีแพ้” กว่าเขาจะกำจัดไอ้คำพูดที่รบกวนใจนี้ออกไปได้ ก็กลายเป็นว่าต้อง
มายืนอยู่บนสังเวียนเดียวกันแล้ว

เชื่อเหอะว่าอีกสองหน่องก็ไซ่ย่อย สีหน้าพวกหล่อนตอนอยู่บนเวที
แสดงถึงความมุ่งมั่น ทะเยอทะยาน ยิ่งเห็นแวตยายปุงที่ขยิบให้เขาแล้ว
ด้วย บอกเลยว่าหลอก! ประหนึ่งว่าพวกหล่อนกำลังรวมหัวกันกำจัดเขาอยู่
แล้วเขาจะคิดถึงพวกหล่อนในแง่ไกว้ดไต่ยังง

“ไซ่ ยิ่งไกว้ดในวงการขาย” อีกฝ่ายพูดขึ้นราวกับว่าสมคิดได้กล่าวสิ่ง
ที่คิดออกไปดังๆ แต่อย่างว่า ผู้หญิงที่ไต่ปึงพาเข้ามาจรดเป็นครั้งแรกจน
เป็นเมียที่อยู่กินกันมาเกือบสิบปีของมันก็เคยเป็นพนักงานขายประจำ

เคาน์เตอร์เครื่องสำอางญี่ปุ่น ก่อนจะออกจากงานมานั่งเลี้ยงลูก แล้วให้
ไ้บึงเลี้ยงอีกที

เขาไว้อาลัยให้ผู้ชายที่ได้เมียในแวดวงเดียวกันสิบวินาทีแล้วเปลี่ยน
เรื่องพูด ก่อนที่มันจะพรำรำพันถึงความผิดพลาดในอดีต ทั้งที่มันพยายาม
เดินตามรอยเท้าเขาชนิดก้าวต่อก้าว

“เอ็งบอกว่ามีหมู่มากินอาหารสัตว์ในโกดังเหรอ”

เห็นได้ชัดว่าหัวหน้าโกดังถูกจุดขึ้นมาจากหุบเหวแห่งอดีตกะทันหัน
เกินไป เขาจ้องหน้าเพื่อนเก่าก็จริงแต่สายตากลับว่างเปล่าเหมือนยังอาลัย
อดีต

“อะไรนะ?”

“หนู” สมคิดทำปากจู๋พร้อมออกเสียง เพื่อให้อีกฝ่ายเข้าใจได้อย่าง
ชัดเจนที่สุด สื่อให้เห็นว่าเขาไม่ได้มีความหมายแฝง อย่างที่คนอย่างมันอาจ
คิดไปถึง ‘อีหนู’ ได้

“เออ...ใช่ ตอนแรกก็แก้ปัญหาด้วยการเอาแมวมาปล่อย พอได้กลิ่น
แมวมันก็ไม่มา ที่นี้แมวไม่ได้กินหมูก็หิวโซ เข้าไปในพงหญ้าตามล่าหนู แต่
กลายเป็นว่าถูกล่าเสียเอง คนขับรถบรรทุกเห็นงูเหลือมตัวเท่าซากำลังรัด
แมวกับตา พวกมันตกใจร้องลั่น งูก็ตกใจเลื้อยหนีไป ทั้งศพแมวเป็นเมือก
เอาไว้ ตั้งแต่นั้นมาข้าสั่งห้ามไม่ให้เอาแมวมาเลี้ยงในโกดังอีก กลัวงูเหลือม
คาบไปแตกอีก สงสารวะ”

สมคิดกลืนน้ำลาย ขนลุกเกรียวเสียวสันหลังขึ้นมาทันที กวาดตามอง
ไปรอบๆ พุงหญ้าเว้งว้างแล้วกลับมาสบตาเพื่อนสนิท ซึ่งมันยิ้มกริ่มคล้าย
ว่ามันได้แก้แค้นสมใจอยาก

ไอ้ตัวดีมันรู้ว่าเขากลัวงู แต่เอาเหอะ ouse ว่าเขามี ‘จุดอ่อน’ เรียกราดเสีย
เมื่อไร

“ตกลงว่าเอ็งจะมาช่วยระบายสต็อกอาหารสัตว์ใช่ไหม”

“ถ้าข้าหาทางได้นะ” สมคิดแบ่งรับแบ่งสู้ พลิกเพิ่มคู่อีกครึ่งระหว่าง

ทั้งสองเดินกลับเข้ามาในโกดัง พอเงยหน้าขึ้นสมคิดจึงเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าโต๊ะยาวหน้าโกดัง มันคงไม่สะดุดตาถ้าฝ่ายนั้นไม่ส่งยิ้มให้เขา

“ใครวะ” เขานับยืมให้เพื่อนดูชายคนนั้น แต่กลับถูกย้อถาม
“ไม่ได้มากับเอ็งหรือ”

“ไม่ แต่งตัวอย่างกับจะไปปาลูกโป่งงานวัด ข้าไม่กล้าเดินด้วยหรือกลัวหมาเห่า” สมคิดปฏิเสธโดยไม่คิด สีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเดียดฉันท์ เช่นเดียวกับเพื่อนของเขาที่หัวเราะออกมาเสียงดัง เป็นการบอกกลายๆ ว่าเห็นด้วย

จริงๆ ฝ่ายนั้นก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร การแต่งตัวเนี้ยบเรียบกริบกว่าพวกเขาเสียอีก เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียวสะท้อนแสงติดกระดุมถึงคอ กางเกงยีนสีเข้มเข้ารูปกับรองเท้ากีฬาสีขาว ยิ่งเจ้าตัวตดั้ผมทรงกะลาครอบกับสวมแว่นสายตากรอบสีเหลี่ยมสีดำ ยิ่งดูเหมือนเด็กโง่งหรือพวกเครื่องศาสนาอย่างไรรายนั้น

“มาหาใครไฉนอ้อ” หัวหน้าโกดังส่งเสียงนำทาง ก่อนที่พวกเขาจะเดินไปถึงโต๊ะยาว

สมคิดขมวดคิ้ว คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นหน้าชายคนนี้มาก่อนเฮ้...หรือว่าเป็นพวกองค์กรพิทักษ์สัตว์ ที่ได้ข่าวการเอาหมาแมวมาเลี้ยงไว้จับหนูในโกดัง แต่ดันกลายเป็นเหยื่อเจ้างูเหลือม สมคิดหันไปมองหน้าเพื่อนสนิท อยากถามเหลือเกินว่ามันฝังศพแมวมิดชิดหรือเปล่า

“ผมมาหาคุณสมคิดครับ”

สมคิดถึงกับสะดุ้งโหยง เฮ้ย! นอกจากวีรกรรมในวัยเด็กแล้ว เขาไม่เคยรังแกสัตว์อีกเลยนะ หลีกได้เป็นหลีก

“เราเคยรู้จักกันหรือ” เขาถามที่อ้อ รู้สึกไม่ชอบมาพากล โดยเฉพาะการแต่งตัวที่ดูเหมือนคนไม่เต็มบาท

“เปล่าครับ ผมชื่อมงคล เป็นผู้ช่วยคุณ”

“ผู้ช่วย!” เพื่อนทั้งสองตะโกนใส่หน้ากันอย่างตกใจ

๕

“ม่งคล...”

“ครับ”

“กูไม่ได้เรียกมึง ทำไมไม่มีใครบอกว่าต้องมีผู้ช่วยด้วย” สมคิดใช้สรรพนามที่คิดว่าเหมาะกับรุ่นน้องนักศึกษาที่หน้าตาและเสื้อผ้าบ่งบอกความไม่ปกติของสติปัญญา

“คุณทงบอกผมเมื่อวานนี้ครับ”

ถึงตอนนั้นสมคิดจึงรู้ว่าผู้จัดการที่เรียกเขาไปพบเมื่อวานชื่อทง แต่นั่นละ ทำไมถึงไม่บอกเขาว่าต้องมีผู้ช่วย

“เป็นเซลล์หรือ” เขาได้ยินเสียงปึงหัวเราะ มันก็คงสงสัยพอๆ กับเขาเห็นแล้วนึกถึงตอนที่พวกเขาเป็นเซลล์ลากกระเป๋าสัมภาระกดกริ่งตามบ้านใส่สูทผูกเนกไทกับรองเท้าหนังเก๋มันแล็บจนแทบจะส่องหนังหน้าตัวเองได้แถมด้วยน้ำหอมที่ฟุ้งไปทั้งซอย ไม่เสียที่ที่ซื้อซีซีละยี่สิบบาท ซึ่งจะว่าไปพวกเขายังดูดีกว่าหมอนี่เยอะ

“ครับ ผมเพิ่งผ่านโพรา” น้ำเสียงคนพูดบ่งบอกถึงความมั่นใจ

“ขายอะไร”

“ไม้ถูพื้นครับ เพิ่งเคลียร์ของเสร็จ งานแสดงสินค้าที่อิมแพ็คฯ คนเยอะเป็นบ้า” ประโยคหลังของอีกฝ่ายแสดงความภูมิใจที่อยากอวดอย่างเห็นได้ชัด

“เกลี้ยงเลยว่ะ” แต่น้ำเสียงคนถามเริ่มยียวน แ่นละ งานนั้นเขาก็ไปสองสามครั้ง ยอดขายหม้อของเขาเหมือนจิ้งหะชลาของหอยทาก จนวันสุดท้ายที่เขาเสนอให้ลดราคาเกือบเท่าทุนเพราะซีเกียจขนของกลับบ้านนั้นแหละ ถึงขายได้เกือบหมด

“เกือบๆ ครับ แต่ลำพังผมคนเดียวคงขายได้ไม่กี่อัน” ที่อย่างนี้มาทำเป็นถ่อมตัว สมคิดเริ่มไม่ชอบซีหน้าหมอนี้เสียแล้ว

“รถนั้น...” สมคิดสังเกตเห็นรถพิกอัพสีขาว มีโลโก้สหสารพัตรติดไว้ข้างรถ ซึ่งตอนขามาเขายังไม่เห็นมีจอดสักคัน บริเวณที่จอดรถข้างหน้าสำนักงานตอนมีรถยนต์จอดอยู่สองคัน ส่วนพวกรถขนของจอดอยู่ด้านหลังโกดัง

“รถบริษัทครับ เขาเห็นว่าผมทำงานกับคุณเลยให้รถมาใช้” มงคลพยักหน้ากระตือรือร้น แนนอนว่าเขาไม่นัยซ่อนอยู่ในคำพูดที่ดูเหมือนไม่มีอะไรนั้น

สุดยอดเซลล์...นักขายในตำนาน...นักขายมือทอง...หรืออะไรก็ตามช่างแตกต่างจากภาพที่เขาวาดไว้ยามจินตนาการบุคคลให้สอดคล้องกับคำชื่นชมเหล่านั้น

แต่คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาห่างไกลจากสรรพนามที่บ่งบอกคุณสมบัติอันหาได้ยากยิ่งจากชายที่มีอายุมากกว่าเขาไม่กี่ปีคนนี้ แถมยังจัดได้ว่ามีเสน่ห์อย่างที่คุณชายหน้าตาดีคนหนึ่งจะมีได้

“ผมได้ยินเรื่องของคุณมาเยอะ ใครๆ ก็บอกว่าคุณสุดยอดมาก เป็นนักขายในตำนานของสหสารพัตร ผมนี่ว่าคุณจะอายุมากกว่านี้ซะอีก”

“ใครๆ ก็พูดอย่างนั้น” สมคิดพยักหน้าราวกับเป็นสิ่งที่ได้ยินมา

จนเมื่อ ทั้งที่ไม่ค่อยมีใครพูดถึงเขาในแง่ที่มาเกือบปีแล้ว ยกเว้นตอนที่ต้องเข้าร่วมประชุมประจำปี หรือมีงานสำคัญที่ต้องพบปะผู้คนจำนวนมากเหมือนอย่างงานล่าสุดนั้น เขาถึงจะกลายเป็นจุดสนใจราวกับร่างกายเปล่งแสงในตัวเองได้

มงคลรอให้ไอศดอลของเขาเข้าไปนั่งในรถเรียบร้อยแล้ว จึงค่อยวิ่ง อ้อมรถไปประจำตำแหน่งที่นั่งของตนบ้าง แทบจะอดใจไม่ไหวเลยละ ที่จะได้สูดอากาศในที่แคบๆ ร่วมกับสุดยอดนักชายคนนี้

สมคิดพยายามทำตัวตามสบาย แต่หางตาคอยชำเลืองความกระตือรือร้นจนเกินพอดีของคนที่ยากร่วมงานกับเขาจนเนื้อเต้นอย่างระแวดระวัง อันที่จริงเขาไม่ไว้ใจตั้งแต่การแต่งตั้งตัวของมันแล้ว

“ผมโชคดีมากที่เพิ่งเข้ามา ก็ได้มีโอกาสสมำทำงานกับคุณ ขอฝากตัวด้วยนะครับ แล้วนี่เราจะไปไหนกันครับ”

“กลับบ้าน”

“อ๊ะ เพิ่งจะบ่ายสองเอง เราไม่ไปสำรวจตลาดกันหน่อยหรือครับ ตอนผมขับผ่าน...”

“กูบอกว่าคุณกลับบ้านก็กลับบ้านสิ ส่วนมึงจะไปสำรวจดาวลูกไก่ ดาวหมีใหญ่ไหนก็ตามใจ ฟรุ้งนี้ไม่ต้องโผล่หน้ามาให้เห็นอีก” สมคิดลงจากรถหลังจบประโยค ราวกับแค่เข้าไปทดลองนั่งในงานอวดโฉมมรระดับประเทศ เสียตายที่พริตตีหน้าตาเหมือนโนบิตะท้องผูก

“เอ่อ ผมทำอะไรให้คุณไม่พอใจหรือครับ”

“เปล่า แค่งานของกูไม่ต้องการผู้ช่วย” สมคิดกำลังจะเดินออกไปเจกลานจอดรถ แต่บังเอิญนึกขึ้นได้ จึงย้อนกลับมาหาผู้ช่วยที่เขาไม่ต้องการ

“เฮ้ย ไอ้น้อง ถามจริงเหอะ เอ็งแต่งตัวตามแฟชั่นหรือใบสั่งยား”

“เอ่อ...” มงคลอ้าปากค้าง สุดยอดนักชายที่เขาคาดหวังว่าจะได้ ำเรียนวิชาความรู้กลับตั้งคำถามบั่นทอนความมั่นใจของเขา ถามเสร็จก็ก้าวฉับๆ ไปหน้าถนนแล้วโบกรถแท็กซี่ขึ้นไปนั่งต่อหน้าต่อตา

“มันก็เป็นอย่างนี้แหละไอ้ห้อง” หัวหน้าที่โกดังมายืนอยู่ด้านหลังเมื่อไรไม่รู้ เขายังไม่หยุดหัวเราะขณะยกมือตบป่าเซลส์หน้าใหม่เบาๆ แล้วรีบชักมือออกเหมือนกลัวลีเลื้อจะตกใส่

มงคลรีบขยับตัวออกห่างเขาด้วยการแสดงอาการสะดุ้งกลบเกลื่อน แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมีใครทำทำรังเกียจเขาเหมือนอย่างตอนนี้เลย ไหนจะสุดยอดนักขายที่ด่วนจากเขาไปทั้งที่ยังไม่ได้รับเขาเป็นผู้ช่วย แล้วยังหัวหน้าที่โกดังอีก เขาเห็นความขบขันปนการพิจารณาในดวงตามากประสพการณ์คู่ นั้น เหมือนกำลังตัดสินใจว่าเขาเป็นคนบ้าหรือแค่สติไม่สมประกอบ

“ผมไม่เข้าใจ” มงคลกลั่นใจพูด ทั้งที่เริ่มไม่ชอบผู้จัดการโกดังเสียแล้ว

“มันชอบทำงานคนเดียว ถ้าเอ็งยังงู้อืดจะเป็นผู้ช่วยมันก็ต้องใช้ความพยายามหน่อย แต่เชื่อพี่เหอะ ไอ้ตำนานนักขงนักขายอะไรนะ มันเป็นแค่ข่าวลือ”

หัวหน้าที่โกดังใช้ปลายนิ้วแตะป่าชายร่วงผอมกะห่อง ขยับขึ้นลงสองสามครั้งเป็นอันจบพิธีปลอบใจแล้วเดินกลับเข้าไปในโกดัง ปล่อยให้ผู้ช่วยของเพื่อนสนิทมองไปที่ถนอนอย่างใช้ความคิด

ลมคิดกลับมาที่โกดังในวันรุ่งขึ้น ไม่ใช่เพราะขยันขันแข็งหรือต้องการเป็นที่หนึ่งในการแข่งขัน ไอ้ไฟกระตือรือร้นประเภทอยากได้อะไรก็อยากเป็นมันหมดไปเมื่อเขาก้าวสู่ตำแหน่งสุดยอดนักขายสามปีซ้อนจนกลายเป็นตำนานแล้ว ตอนนี้เขานั่งกินเงินเดือนหลายหมื่นแบบถ้าไม่เล่นการพนันหรือเอาไปปรนเปรอพระเอกลีก ก็ม่กินมีใช้อย่างฟุ่มเฟือยได้สบายๆ แต่ที่เขาต้องมาที่นี่เพราะเขากลับไปที่เดิมไม่ได้

สายหรือพุดง่าๆ ก็คือพนักงานที่ยังเคารพตำแหน่งนักขายในตำนานของเขารายงานเมื่อเย็นวานว่าพนักงานที่ติดสอยห้อยตามจนอวัยวะเบื้องล่าง (เท้า) แทบจะติดกับเขานั้น ได้ย้ายกันไปนั่งที่โต๊ะทำงานของเขาเรียบร้อยแล้ว หน้าซ้ายยังคงมั่งเห็นนายเครื่องครัวที่เขาบรรจงปลูกปั้นมาตลอด

หลายปีด้วย

และนั่นเองที่ทำให้เขานึกถึงชายหนุ่มที่แบกน้ำหนักกว่าร้อยกิโลกรัมที่เจอเมื่อวันก่อน ตอนนี้น้ำหนักตัวของชายคนนั้นกำลังกดทับช่องท้องจนรู้สึกได้ถึงจุดเล็กๆ ที่ฝังอยู่ในกระเพาะอาหาร ที่เขาตั้งชื่อให้มันง่ายๆ ว่าจุดสำนึกผิด

แต่ไม่ใช่เพราะชายผู้ที่ยังจะเลื้อยขาเก้าอี้เขาคอนนั้น หรือเพราะความผิดชอบชั่วดีอะไรหรอกที่ทำให้เขากลับไปบริษัทไม่ได้ แต่ในสัญญาที่เขาบรรจงพลิกอ่านไปได้สองหน้าก่อนหลับคาแฟ้มเมื่อคืน มีข้อหนึ่งระบุไว้ว่าผู้เข้าร่วมการแข่งขันต้องละทิ้งภารกิจเดิม แล้วเริ่มภารกิจใหม่ที่เห็นสัญญา

บางทีถ้าไม่เป็นเพราะน้ำย่อยเปรี้ยวๆ ที่ย้อนขึ้นมาจนจะถึงหลอดลมอยู่รอมร่อ จนเขาต้องรีบไปคายออกซะก็ เขาอาจเล่นแ่งอยู่คุ่มบังเหียนหม้ออเนกประสงค์ได้ต่ออีกสักสองหรือสามสัปดาห์ ถึงตอนนั้นหม้อกระทะที่เคลือบผงเพชรนาโนถึงเจ็ดชั้น (มากกว่าของบริษัทรุ่แข่งสองชั้น) ตามโฆษณาเกินจริงของเจี๊ว เจ้าของโรงงานผลิตสินค้าอะลูมิเนียมก็อบเกรดเอแถวบางปู คงทยอยปล่อยออกมาชนกับสินค้านำเข้าจากเกาหลี ถีบยอดขายของบริษัทคู่แข่งให้จมใหลิมจิวโดยไม่ต้องสงสัย อย่างที่เขาหมักทำยามที่ยอดขายของตนไม่กระเตื้องติดต่อกันสองไตรมาส

เมื่อเข้าหลังจากครุ่นคิดเรื่องนี้มาตลอดชั่วขณะที่ยืนกินข้าวเหนียวหมูย่างที่ป้ายรถเมล์ ถึงเวลาแล้วที่เขาควรยุติความล้มเหลวที่รบกวนจิตใจมาตลอดสองวัน นับตั้งแต่วันที่รู้ผลว่าตนได้รับเลือกให้ลงแข่ง

“เจี๊ว”

“ว่าไง อาโคว” นี่คือชื่อจีนที่เจี๊วตั้งให้เขาเมื่อครั้งแรกที่เจอกัน ใครๆ มักจะบอกว่าเขาเหมือนดาราหนังจีน สาวๆ บางคนคิดว่าเขาเป็นกู่เทียนเล่อที่มีภูมิลำเนาอยู่หัวหิน บางคนเรียกเขาลับหลังว่าหนุ่มหน้าหยก ในวงเหล้าที่มีสาวๆ ห้อมล้อมมักจะมอมฉวยตลกหน้าตายโจวชิงฉือให้เขา ส่วนใน

หมู่เพื่อนฝูงยกให้เขาเป็นแคซาโนวาจึงจอกพันทหน้าแบบชอลิ้วเฮียง

อย่างไรก็ตาม มันไม่เกี่ยวกับบทสนทนาที่กลั่นออกมาจากหัวใจอันรวดเร็วของเขาในเวลานี้แม้แต่ชนิดเดียว ปกติสำเนียงแบบคนจีนจากผู้ตอบรับโทรศัพท์หมายเลขนี้มักเป็นสัญญาณที่บ่งบอกถึงเงินทอง ผลประโยชน์ และการเฉลิมฉลอง ทว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาต้องตัดใจจากสิ่งที่หล่อเลี้ยงการเป็นนักขายของเขาตลอดหลายปี

“เรื่องที่คุณกันเมื่อวาน...”

“อ้อ อ้าวว่าจะโทร. หา ลี้อพอดี ใ้ไว้สตุที่จะทำเลียนแบบผมเพชรนาโน เคลือบหม้อ หายากฉิบ มีแต่สังกะสีพ่นน้ำยากันสนิม อ้าวกลัวว่าผิดสองที่ มันจะลอกนะสิ เลยจะขอเวลาหาวัสดุหน่อย คิดว่าคงวางขายไม่ทันสิ้นเดือนแน่” น้ำเสียงปลายสายแสดงความกังวลใจอย่างเห็นได้ชัด

“เงินเจ็หยุดไปก่อน”

“อย่าบอกนะ ลี้อจะให้เจ้าอื่นทำ!” น้ำเสียงตื่นตกใจตามมาด้วยภาษาจีนทำนองเมียหลวงอาละวาดเมียน้อยในตำนานรักดอกเหมยไม่มีผิด

“เจ็ก็รู้ว่าผมมีเจ็คนเดียว” สมคิดรีบพูดเมื่ออีกฝ่ายยอมเว้นช่องให้เขาแทรก ยิ่งไปกว่านั้นคำพูดที่หลุดออกไปอย่างไม่ตั้งใจยังมีความหมายสองแง่สองง่าม ส่อให้เข้าใจผิดได้ง่ายๆ

ปลายสายเงียบโดยอัตโนมัติคล้ายถูกบางอย่างอุดปากไว้ มีเพียงเสียงลมหายใจพัดพาดราวกับกำลังลุนให้เขาขอแต่งงานที่บ่งบอกให้รู้ว่าฝ่ายนั้นกำลังฟังอยู่

“ผมได้ยินข่าวว่าพวก สคบ. กำลังจับตาพวกของที่วางขายตามตลาด เป็นพิเศษ คราวที่แล้วเตาปิ้งย่างมีคนไปร้องเรียนว่าเทพลอนลอกเป็นแผ่น กกลัวว่ากินเข้าไปจะเป็นอันตราย”

ส่วนใหญ่ลูกค้าประจำของเจ็ซิวจะเป็นพวกร้านหมูกระทะ สารเคลือบกันสนิมราคาถูกที่เคลือบบนเตาปิ้งย่างมักจะทำปฏิกิริยากับน้ำยาล้างห้องน้ำชนิดเข้มข้น ที่ร้านหมูกระทะนิยมนำมาแช่ล้างทำความสะอาด เมื่อสารเหล่านี้

หลุดลอกออกหมดจึงเหลือแต่แผ่นโลหะย่างไฟ ลูกค้าบางคนตั้งข้อสงสัยถึง
ถึงความไม่ปลอดภัย จึงร้องเรียนไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบ ซึ่งก็ทำได้แต่
เฝ้าระวัง เพราะเจ็ชัวร์มักจะนำผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ออกสู่ตลาดเสมอ แน่نون
ว่าผลิตภัณฑ์เหล่านั้นถือกำเนิดมาจากไอเดียของเขานั่นเอง

“จริงเหรอ” น้ำเสียงปลายสายผิดหวังหน่อยๆ

“ผมเพิ่งได้ข่าวยืนยันมาเมื่อกี้ เลยรีบโทร. มาบอกเจ้ ตอนนี้อะหยุด
เรื่องนี้ไว้ก่อน แล้วผมจะหาของใหม่ๆ มาให้เจ้กับชายแน่نون”

สมคิดยุติบทสนทนาเมื่อเดินเข้าโกดังสินค้า การตัดสินใจของเขา
ครั้งนี้ไม่ได้เป็นเพราะความรู้สึกผิดอันหนักอึ้งเท่ากับน้ำหนักตัวของภรรยา
เป็นเพราะใบหน้าอูมแดงเป็นมันเลื่อมของกำจรรย์ที่อัดแอลกอฮอล์ดีกรีสูง
ขณะฉลองความสำเร็จยอดชายหม้อหรือกระทะอเนกประสงค์ หลังเพิ่งมา
รับหน้าที่เต็มตัวได้ไม่ถึงเดือนนั้นต่างหาก

ที่เขายอมไม่ได้!

“ข้าถ่ายเอกสารบันทึกเข้าออกสินค้าให้แล้ว” หัวหน้าโกดังเดินมารับ
เพื่อนถึงหน้าโกดังเหมือนคู่รักมัธยมปลาย ก่อนจะพาอีกฝ่ายเดินไปที่ชั้นวาง
สินค้าที่อยู่ด้านในสุด

“ขอบใจ” สมคิดรับกระดาษปึกนั้นมาถือไว้แบบไม่สนใจนัก แล้ว
แหงนหน้ามองสินค้าที่บรรจุอยู่ในลังไม้สีน้ำตาลที่วางซ้อนกันบนชั้น

“เอาลงมาดูได้ไหมวะ”

“ได้ แต่อย่าดีกว่า เมื่อก่อนมันมีห้องรักษาอุณหภูมิสำหรับเก็บพวก
นี้แหละ แต่มันมีค่าใช้จ่ายเยอะ โรงงานมันถูกน้ำท่วมใหญ่ ปิดหนีการขาดทุน
ย่อยยับไปแล้ว ไอ้ที่เหลือเนี่ยก็เศษซากที่เอ็งต้องเปลี่ยนให้เป็นเงินกลับมา
เพื่อลดตัวแดงในบัญชี”

“ชื่อเสียงเน่าอย่างนี้จะขายได้หรือวะ”

“ยังแปลกใจอยู่หรือวะที่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมแข่งขัน” หัวหน้าโกดัง
หัวเราะ ตบเบาเพื่อนหนักๆ พวกเขาเห็นพ้องต้องกันว่าเรื่องบังเอิญไม่มีใน

โลก เช่นเดียวกับที่เขาได้เข้าร่วมการแข่งขันซึ่งไม่ได้เกิดจากชะตาหรือฟ้ากำหนด แต่อาจเป็นผลลัพธ์ของใครบางคนที่อยู่เบื้องหลังการแข่งขันครั้งนี้

“ไปเว้ย กินเหล้าย้อมใจกันหน่อย ข้าจะแนะนำเพื่อนใหม่ให้เอ็งรู้จัก”

สมคิดใช้เวลาทั้งวันที่โกดังเก็บสินค้า มันไม่เลวร้ายเลยสำหรับการย้ายกันออกมาจากโต๊ะทำงานตัวใหญ่ถ้าเพียงคิดว่าเขาอาจไม่ได้กลับเข้าไปในนั้นอีก ชีวิตที่นี่ก็เหมาะกับเขาดีพอๆ กับที่เอ็งชอบชุกอยู่ที่นี่ ไม่อยากกลับบ้านไปหาเมียขี้นของมันนั่นแหละ

“เด็กเอ็งมารับแล้ว” หัวหน้าโกดังเคี้ยวหมากฝรั่งจิบๆ กลบกลืนละมุดที่นั่งจิบไปทำงานไปเกือบทั้งวัน ฉลองที่เพื่อนสนิทได้กลับมาทำงานร่วมกันอีกครั้งในรอบทศวรรษ

“ไม่ใช่เด็กข้า” สมคิดตอบอย่างไม่มีเยื่อใย ผิดกับคนที่ป็น ‘เด็กของเขา’ ที่กู่ลี้จุมมารับหน้า ผมทรงกะลาครอบกับแว่นตากรอบเหลี่ยมอันใหญ่ชวนให้นึกถึงหมาพันธุ์บูลเทอร์เรียร์สวมวิกผม

“สวัสดีครับคุณสมคิด...คุณบิง” มงคลพนมมือไหว้สองหนุ่มอย่างชดช้อย จนหัวหน้าโกดังยิ้มกว้าง รู้สึกเอ็นดู

“ไฉนเอ็ง มารับลูกพี่เธอ”

มงคลไม่ตอบ หันไปมอง ‘ลูกพี่’ อย่างประหลาด ร่างผอมโง่งนงเหมือนต้นอ้อลุ่ม แม้จะประสานมือไว้ข้างหน้าและบีบจนแน่น ก็ยังดูไม่มันคงนั้ก

“พุงนี้เย็นกินเหล้ากันนะเว้ย ร้านลาบเบ็ดอุดรแถวนี้อร่อยอย่าบอกใคร” หัวหน้าโกดังสินค้าตบขาเพื่อน และยกแก้วเหล้าตาให้คนมาใหม่ ก่อนเดินกลับเข้าไปข้างใน

เมื่อเหลือกันอยู่แค่สองคน สมคิดก็ถอนหายใจ ใ้ว่าเขารังเกียจจวกหน้าใหม่ หรือเป็นพวกเจ้าศเจ้าอย่างอะไรหรอก แต่การที่หมอนี่ยืนยันว่าจะเป็นผู้ช่วยของเขา ก็เท่ากับตอกย้ำการเป็นตัวแทนเข้าร่วมภารกิจกับบริษัทให้สหสารพัตร ในชื่ออันสวยหรูว่า ‘ซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษ’

เอาเป็นว่าพอเห็นไอ้หน้ากะลาครอบแล้ว อดนึกถึงความสะอิดสะเอียน ทั้งหลายที่ซุกอยู่ในซอกหลังของบริษัทที่เขาจมจ่อมมาเกือบสิบปีไม่ได้

“ตกลงจะถือให้ได้ใช่ไหม”

“ผมอยากทำงานกับคุณสมคิด ให้โอกาสผมเถอะนะครับ อะไรที่คุณไม่ชอบ ผมสัญญาว่าจะไม่ทำ” น้ำเสียงมงคลมีความกระตือรือร้นปนอยู่ในประโยคขอร้อง

“ก่อนอื่น เอ็งต้องลบทัศนคติที่บอกว่าจะมาช่วย เพราะกูไม่ต้องการความช่วยเหลือ”

“มันเป็นแค่ชื่อเรียกครับ จริงๆ แล้วผมมาเรียนรู้ มาเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากคุณ ผมอยากเป็นอย่างคุณ ในบริษัทมีแต่คนอิจฉาผมทั้งนั้น”

“ใช่เหอ พวกที่เอ็งว่าอิจฉานี้พวกเนกไทใส่สแล็กส์ เดินหนีบๆ แล้วใส่ชนตาปลอมหรือเปล่าวะ” สมคิดเริ่มมองเซลล์หน้าใหม่แบบเต็มตา เจอกันครั้งที่สองก็ ‘เป็นงาน’ เสียแล้ว ในความเร็วแบบที่กำลังต้องอายม้วน

“ผมไม่ได้โกหกนะครับ” มงคลสั่นหน้าปฏิเสธ จนแว่นเลื่อนลงมาถึงปลายจมูก

“แต่ไม่ได้พูดจริง” สมคิดยื่นกอดอกแล้วพยักหน้า เหมือนกำลังพูดกับตัวเองมากกว่าพูดกับอีกคนที่ยื่นหน้าถอดตีส้อยู่

“คุณรู้ได้ไงว่าผมพูดไม่จริง คุณเป็นนักขายในตำนาน เป็นทุกอย่างที่นักขายทุกคนอยากจะเป็น แล้วทำไมผมถึงไม่อยากเป็นอย่างคุณ”

“นั่นสิละ แต่ถ้าถามความเห็นกู ใครบ้างจะไม่อยากเป็นผู้ช่วยสาวๆ อย่างยายปุง ถึงจะปากกล้าจนบางครั้งไม่เห็นหัวใคร แต่ก็หน้าตาดีไม่ใช่เหอ หรือแม่สาวนักเรียนนอกที่ไปไล่ควายออกจากนาแล้วเสนอขายรถไถ นั่นละ ใครๆ ก็มองตามน้ำลายสอ กูยังอยากเสนอตัวไปช่วยเลย แต่ทำไม่มาถึงอยากมาอยู่กับกู นอกเสียจาก...ไม่มีทางเลือก”

มงคลดันแว่นกลับขึ้นไปบนดั้งจมูกเพื่อเลี่ยงการตอบคำถาม หรืออีก

นัยหนึ่งคือยอมรับข้อสังเกตของสมคิด

“ช่างเถอะ จะเป็นด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม ไหนๆ ก็มาแล้ว จะมาเรียนรู้งานหรือหาประสบการณ์ก็ตามใจ แต่อย่าพยายามทำตัวเป็นเด็กหน้าชั้น ด้วยการสอดทุกเรื่อง เพราะกูขี้รำคาญ เผลอๆ จะเตะตูดกลับไปยังๆ ที่ที่ส่งมึงมาก็ได้”

“ผมไม่ใช่เด็กฝึกงานนะครับ แต่ถ้าไม่ใช่ผู้ช่วยก็ต้องเป็น...คูหู” มงคลออกเสียงเบาอย่างประหม่า

“มึงจะเป็นขี้หูก็ได้ ขออย่างเดียว อย่าทำตัวเหมือนเมีย!” สมคิดบอกรัดด้วยความรำคาญ คำว่า ‘เมีย’ อาจหมายถึงสารเต็มเต็มให้ชีวิตของผู้ชายสักคนหนึ่งสมบูรณ์ แต่มันไม่ใช่สำหรับเขา...

สมคิดเหลือบตามอง ‘คูหู’ ขณะเดินผ่าน ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่า ควรเก็บมิตรไว้ใกล้ตัว แต่ควรเนบสนิทกับศัตรูยิ่งกว่า เขาเชื่อคำกล่าวนี้ เพราะบุคคลที่เดินเข้ามาในชีวิตเขาด้วยเจตนาไม่ชัดเจน ไม่ว่าเขาจะ ‘สมยอม’ หรือไม่ก็ตาม มักมีพฤติกรรมน่าสนใจ ช่วย让生活ของเขาไม่เรื่อยเปื่อย อย่างน้อยก็ไม่เรียบนิ่งตลอดเวลา แม้สุดท้ายเขาจะค้นพบด้วยตัวเองว่า เขาจะถูกความแปลกประหลาดนั้นล่อลวง จนเข้าสู่กับดักที่อาจทำให้เขาหลงวนเวียนอยู่ในนั้น อย่างเช่นที่เขาเคยประสบมา

มงคลเกาศีรษะ มองตามชายร่างสูงที่นับจากนี้จะกลายเป็นคูหูของเขาอย่างไม่เข้าใจนัก เมื่อวานจนถึงก่อนหน้านี้นี้ไม่กี่วินาทีเขายังถูกกั้นออกจาก ‘เรื่อง’ ที่เหมือนจะเป็นของเขาด้วยเช่นกัน แต่พรึบตาเดียวฝ่ายนั้นก็อำแขนต้อนรับเขา แม้จะไม่อบอุ่นแต่ก็ไม่ถึงกับเย็นชา ซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาของคนแปลกหน้าที่ถูกจับคู่กัน แต่เขาต้องหยุดความคิดไว้ชั่วคราวเพราะเสียงแตรรถที่ตั้งติดกันสองครั้ง เขาเกือบสะดุดขาตัวเองขณะวิ่งไปทำหน้าที่คนขับรถฟ่วงอีกตำแหน่ง

สมคิดเหลือบตามองคนขับสองครั้งหลังจากรถแล่นผ่านถนนสายเปลี่ยว
แถวชานเมืองมาได้สิบนาที การขับรถเอื่อยเฉื่อยสอดคล้องกับบุคลิกของ
เจ้าตัว แต่ให้ตายเถอะ เขาไม่ใช่สาวน้อยที่ให้มันพามาขับรถชมทิวทัศน์ อีก
ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงการจราจรในกรุงเทพฯ จะติดขัดทุบสถิติเมืองหลวงของ
อินเดีย

ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว เผยปากที่ปิดสนิทมาตลอดทาง

“มึงขับจรวดหรือไงวะ”

“ผมขับเร็วไปเธอครับ”

“เร็วมาก...กูประชด!”

“อ๊ะ ขอโทษครับ ผมนึกว่าเราไม่รีบ” คนขับรถยิ้มแหย่ ช่างยั่วแหย่
อวัยวะเบื้องต่ำให้คันยิบๆ สมคิดกระดิกเท้าเบี่ยงเบนความสนใจของตน

“มึงไม่ แต่กูรีบมาก”

“ผมชื่อหมง” ในทางทฤษฎี การแนะนำตัวแก่ผู้มีอาวุโสกว่าหมายถึง
ความมีมารยาท แต่ในสถานการณ์ที่แลดูบอบบางระหว่างคนแปลกหน้าที่
ทำความรู้จักกันได้ไม่ถึงสิบประโยค นั้นอาจหมายถึงความต้องการสนิทสนม
โดยเร็ว หรือไม่ก็ไม่พอใจที่ถูกเรียกด้วยสรรพนามอื่น

สมคิดเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ขยับแขนที่กอดอกไว้หลวมๆ เมื่อนหันมอง
คนขับอย่างพิจารณา รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากหยัก

กลิ่นทะแม่งๆ ที่เรียกว่าความไม่พอใจหลังจากเขาใช้สรรพนามแทน
ตัวมันว่า ‘มึง’ มาพักใหญ่ไชยขึ้น บ่งบอกว่ามันถูกเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอม
น่าสนใจจริงๆ...

“ชื่อเอ็งเหมือนหมาแถวบ้านข้า” เขาหัวเราะร่วน เปลี่ยนสรรพนามที่
ใช้เรียกกันควัน

“คุณจะไม่ปล่อยให้ผมไม่พอใจ...ไม่ได้ผลหรอก”

“ทำไม่ข้าต้องทำแบบนี้” สมคิดยื่นปาก นานๆ ที่เขาถึงจะแกล้งใคร
สักคน และนั่นต้องเป็นเวลาที่เขารอมนดีมากๆ ด้วย

“ถ่ายนิตเดียว คุณไม่ชอบทำงานร่วมกับคนอื่น คุณเลยคิดจะเขียนผม เริ่มจากทำให้ผมโกรธ” มงคลทำงานควบหลายตำแหน่ง เริ่มจากคู่มือ คนขับรถ และนักจิตวิทยาที่กำลังช่วยละลายพฤติกรรมของนักขายในตำนานได้อย่างไม่บกพร่อง จนเขารู้สึกพอใจในตัวเองหน่อยๆ

“ข้าไม่เคยเห็นใครฉลาดเหมือนเอ็งมาก่อน ซื่ออะไรนะ...คุณหมง” สมคิดหัวเราะร่วน

“ผมไม่ได้โง่หรอก” คู่มือของสมคิดพูดเสียงขึ้นจมูก รู้ดีว่าถูกหัวเราะเยาะ

“แม่เอ็งบอกอย่างนั้นหรือ แล้วตอนเด็กๆ แม่ให้เอ็งกินปลาหรือเปล่า ระวังนะเว้ย ผู้หญิงเชื่อใจยาก แม่กระทั่งคนที่บอกว่าอุ้มท้องเอ็งมาเก้าเดือน”

“แม่ไม่เคยบอกว่าผมโง่หรือฉลาด แม่ไม่ได้เลี้ยงผม” มงคลปล่อยมือจากพวงมาลัยรถ หันมามองคนที่นั่งข้างๆ อย่างไม่พอใจ แน่ละ ไม่เคยมีใครก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวของเขา แม่แต่พ่อก็ยังไม่เคยพูดถึงแม่ให้ฟัง ตอนเด็กเขาเคยคิดว่าตัวเองหลุดออกมาจากกระบอกไม้ไผ่อย่างที่เพื่อนๆ ชอบล้อกัน

“เฮ้ย! หันไปมองถนน” สมคิดร้องลั่น อีกฝ่ายจึงได้สติ หันกลับไปมองทางข้างหน้า โชคดีถนนโล่ง พอหายใจกันได้ทั่วท้องแล้ว สมคิดก็กลับมาตีรวนยียวนต่อ

“โชคดีของเอ็ง แล้วใครล่ะที่บอกว่าเอ็งไม่โง่”

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้น ผมไม่คิดว่าตัวเองฉลาดนักหรอก แต่ก็ไม่ได้เป็นโง่โง่อย่างที่คนอื่นคิดกับผม”

“โอโฮ่ ทำงานมาก็ปีแล้ววะ ถึงได้ฉายาว่าโง่โง่”

“ผม...”

“ข้าทำมาตั้งห้าปีกว่าจะมีคนเรียกว่าโง่หน้าหม้อ...ข้างหน้ามีสามแยก เอ็งเข้าขวาไว้” สมคิดขึ้นรถบอกทาง

“ผมเพิ่งรู้ว่าคนที่บริษัทเรียกคุณแบบนี้”

“ไม่ต้องเสียใจ ชำรู่ก็เพิ่งรู้เมื่อวาน” สมคิดท้าวหวอด ทำเหมือนการตั้งฉายาไม่ได้สลักสำคัญอะไร แต่คนฟังดูเหมือนตกใจจนตาแทบจะหลุดทะเลวุ่นออกมา

“คุณต้องล้อผมเล่นแน่”

สมคิดยุดิบทสนทนานั้นด้วยความเงิบ พอรถเลี้ยวขวาตามที่เขาบอก สองข้างทางก็เริ่มมีตึกรามบ้านช่อง ทั้งอาคารพาณิชย์ ร้านสะดวกซื้อ สวนอาหาร และสัญลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นตัวตนของพื้นที่นี้ เขาสั่งให้คนขับจอดรถริมฟุตพาทหน้าร้านกาแฟโบราณ ที่มีรถจอดอยู่ประปราย ทั้งรถยนต์ จักรยานยนต์และจักรยาน

“คุณจะทำกาแฟ ชา...” มงคลนิ่วหน้า ร้านกาแฟโบราณที่มีตู้กระจกใสเหมือนตู้ใส่เครื่องถ้วยเตี้ยๆ ทำให้เขาลำบากใจที่จะสาธยายเมนูเครื่องดื่มที่ว่าคู้หูของเขาตัดปัญหาความยุ่งยากด้วยการสั่ง...

“โอเลี้ยง”

มงคลกลับมาที่รถพร้อมกับแก้วกระดาษทรงสูงปิดฝามิดชิดสองแก้ว ยื่นให้คู้หูแก้วหนึ่ง ฝ่ายนั้นรับมาดูดเสียงดังขณะยื่นพิงเสาไฟฟ้า ถนนเส้นนี้เงิบเหงาเช่นเดียวกับร้านอาหารที่เรียงกันเป็นตบตลอดทาง อาจเพราะยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน แดดร่มลมตก ใบปลิวรับสมัครงานกับโฆษณาเงินกู้พะเยิบพะยาบบอยู่บนเสาไฟฟ้า ทว่ามันไม่ได้ดึงดูดความสนใจของสมคิดแม้แต่นิดเดียว มงคลมองตามสายตานักขายผู้เป็นตำนานไปยังตึกแถวที่อยู่ตรงกันข้าม แล้วเขาก็พบคำตอบ

ถนนกว้างแปดเมตรที่ค่อนข้างเปล่าเปลี่ยวสายนี้ ฝั่งหนึ่งเต็มไปด้วยร้านรวงขายอาหารและเครื่องดื่ม ส่วนอีกฝั่งเป็นร้านขายสินค้าอุปโภค ตั้งแต่ร้านขายอุปกรณ์ช่างจิปาตะ ร้านขายเครื่องสังฆภัณฑ์ ร้านขายอุปกรณ์การเกษตรและต้นไม้กระถาง คลินิกทันตกรรม และตรงกันข้ามกับร้านกาแฟโบราณที่พวกเขายืนอยู่...

ร้านขายอาหารและอุปกรณ์สำหรับสัตว์ขนาดใหญ่!

ตึกแถวสี่ชั้นขนาดสองคูหาប់อกถึงสภาพคล่องทางกิจการได้เป็นอย่างดี ผันงกระจกเผยความพริ้งพริ้วของสิ่งที่อยู่ภายในร้าน กรงสี่ชั้นสดใสนขนาดต่างๆ กระจกอบอาหารสัตว์ที่วางเรียงกันเป็นแถว ชั้นวางของทุกชั้นอัดแน่นด้วยสินค้า รวมไปถึงบริการอาบน้ำตัดขนสุนัขและแมว

จังหวะนั้นเองรถยนต์คันเล็กจอดเทียบฟุตพาพาทหน้าร้าน ผู้หญิงมีอายุคนหนึ่งเดินลงมา ลัญญาณลือกรถสว่างวาบหนึ่งวินาทีก่อนเจ้าของรถจะผลักประตูร้านเข้าไป แน่หนอนว่าความเคลื่อนไหวภายในร้านอยู่ในสายตาของคนที่ยืนดูโอเล็ียงท่าทางสบายอารมณ์ มงคลเฝ้ามองพฤติกรรมนั้นด้วยความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นผู้ช่วย คู่หู เพื่อนร่วมงานหรือในฐานะใดก็ตาม สิ่งที่เขาสู้อุตส่าห์มุ่งมั่นมากเพื่อการนี้!

เพื่อจะได้เห็นผู้ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นมือหนึ่งเผยแพร่วิธีการรบที่หวังชัยชนะเพียงอย่างเดียว มงคลหันกลับไปมองที่ร้าน เป็นจังหวะเดียวกับที่หญิงคนเดิมเดินออกมาจากร้าน ในมือหนีบเจ้าสุนัขตัวเล็กขนฟูแลบลิ้นสีชมพู ท่าทางมีความสุขทั้งคู่ พลันสายตาก็สะดุดตาเข้ากับหญิงสาวคนหนึ่ง ที่เปิดประตูกระจกให้ รอยยิ้มของเธอทำให้โลกดูเหมือนจะยิ้มตามไปด้วย

เสียงดูโอเล็ียงที่ตั้งอยู่ใกล้หูชุดอารมณ์ของมงคล เขาหันมองคนที่กำลังบิบบากแก้วกระดาษแล้วป้าใส่ถังขยะที่อยู่ห่างไปราวๆ สองช่วงแขน ที่ตลกกว่านั้นคือมันไม่ลงถัง แก้วใบนั้นกระแทกถังขยะแล้วกระเด็นกลับมาครึ่งทาง น้ำแข็งกระจาย รอยดำๆ ของโอเล็ียงเประอบนทางเท้า แต่นั่นไม่ได้ทำให้มงคลรู้สึกไม่สบายใจเท่ากับการเห็นผู้หญิงยิ้มสวยคนนั้นมองมาที่พวกเขา

แต่สายตาของเธอหาได้ชื่นชมในทรงผมหรือการแต่งตัวที่แทบจะหลุดออกมาจากหน้าแพ้นของนิตยสารแนวอินดี้ของเขาไม่ ตรงกันข้าม ดวงตาสดใสกับใบหน้านวลกระจ่างแสดงถึงผิวของอายุที่ยังเยาว์ของเธอกำลังตำหนิการกระทำแบบเด็กประถมนมอมนิมของสมคิด

แน่ละ ถ้าเธอรูจักผู้ชายคนนี้เหมือนที่เขาและคนในบริษัทรู้จัก เธอ

คงมีรอยขบขันปนมากับดวงตาที่แสนสดใสคู่นั้น

“กลืนไรวะ”

“คุณว่าไงนะครับ” เสียงของสมคิดเรียกสายตาของมงคลกลับมา ทว่ายังไม่ทันหาคำตอบ คนถามก็ร้องลั่น ชี้นิ้วไปข้างหลังเขา

“เฮ้ย นั่นไง! กว๋ยเตี้ยวไก่อตุ่นจริงๆ ด้วย อุตส่าห์มองหาตั้งนาน” สมคิดกลืนน้ำลายจนกระเดือกสั่น เลียริมปากแผลิบๆ

“อ้าว คุณไม่ได้พามาดูร้านนั้นหรือครับ”

“ก็ใช้สิวะ กว๋ยเตี้ยวไก่อตุ่นโกเคี้ยง ข้าเห็นป้ายตั้งแต่เมื่อวาน ป้ายติดไว้ตลอดทางเป็นกิโล ทำทางอร่อย ไปเว้ย กลืนดีขนาดนี้อร่อยซัวร์”

มงคลมองตามแผ่นหลังกว้าง สมองตื้อไปหมด อะไรก็ตามที่เขาคิดไว้ก่อนหน้ากลายเป็นเพียงความคิดของพวกโลกสวยเท่านั้น แต่เขายังไม่หมดหวังเสียทีเดียว บางทีกว๋ยเตี้ยวไก่ออาจเป็นเคล็ดลับของนักขายผู้เป็นตำนานก็ได้

โบราณว่าไว้ กองทัพต้องเดินด้วยท้อง เขาเป็นคนรุ่นใหม่ที่ชอบติดสติ๊กเกอร์สุภาพชนแจ่มๆ ไว้หลังรถและบนโต๊ะทำงาน บางทีเขาอาจจะได้ข้อคิดดีๆ มากมายหลังจากมือนี้ผ่านไปแล้วก็ได้